

АРГАНІЗАЦЫЙНАЕ РАЗЬВІЦЬЦЁ ПАРТЫІ БНФ НАПЯРЭДАДНІ ПАРЛЯМЭНЦКІХ ВЫБАРАЎ 2004 ГОДУ

Спроба дасьледаваньня партыйнай арганізацыі ў Беларусі

Юрый Чавусаў

Мэтай дадзенага матэрыялу зьяўляецца вывучэньне Партыі БНФ як асноўнага элементу беларускай палітычнай апазыцыі ў кантэксце выбараў у Палату прадстаўнікоў Нацыянальнага сходу Рэспублікі Беларусь трэцяга скліканьня. Гэтыя выбары адбыліся 17 кастрычніка 2004 году і былі сумешчаныя з правядзеньнем рэспубліканскага канстытуцыйнага рэфэрэндуму. Нашая ўвага будзе скіраваная на пытаньні разьвіцьця Партыі БНФ напярэдадні дадзенай палітычнай кампаніі, уключна з пытаньнямі арганізацыйнай пабудовы партыйных структураў і эвалюцыі партыйнай праграмы, нефармальных плыняў і груповак у межах партыі. Гэтыя чыннікі паўплывалі на ўдзел Партыі БНФ у кааліцыйным будаўніцтве і ў выпрацоўцы стратэгіі аб'яднанай апазыцыі ў дачыненні да парлямэнцкіх выбараў і рэфэрэндуму, вызначылі магчымасьці ўдзелу Партыі БНФ у фармаваньні выбарчых камісіяў, вылучэньня кандыдатаў у дэпутаты ад Партыі БНФ і ажыццяўленьня іншых дзеяньняў у межах перадвыбарчай кампаніі; паўплывалі на ацэнку вынікаў і наступстваў дадзенай палітычнай кампаніі з пункту гледжаньня Партыі БНФ і выпрацоўку далейшай партыйнай стратэгіі на наступны палітычны пэрыяд. Па-за межамі дадзенага проблемнага поля мы лічым неабходным таксама закрануць аспект арганізацыйнай гісторыі Партыі БНФ, які мае выключнае значэньне для разуменьня сёньняшняга партыйнага разьвіцьця і партыйнай ідэалёгіі менавіта ў дачыненні да Партыі БНФ. Кропкай

адліку для падрыхтоўкі да парлямэнцкіх выбараў мы бярэм абвяшчэньне вынікаў выбараў прэзыдэнта ў 2001 годзе, паколькі менавіта празь пераасэнсаваньне тагачаснай партыйнай стратэгіі і праз далейшы ўдзел у мясцовых выбарах Партыя БНФ вызначыла пляны ў дачыненні да выбараў парлямэнцкіх.

Пры напісаньні дадзенай працы мы зыходзім з таго, што аналіз беларускай палітычнай сыстэмы не павінны абмяжоўвацца аналізам узаемадзеяньня ў межах бінарнай схемы «ўлада-апазыцыя», а мусіць браць пад увагу стратэгіі разнастайных палітычных актараў, якія ўваходзяць у гэтыя два клясы ў якасьці складнікаў. Такі падыход да дасьледаваньня ўладных элементаў (адміністрацыя прэзыдэнта, асоба Лукашэнкі, рэгіянальныя і галінова-гаспадарчыя кляны, спэцслужбы і лямбінскія групы, іншыя групы і ў межах кіраўнічай эліты і г. д.) і элементаў апазыцыі (асобныя палітычныя партыі і надпартыйныя пабудовы, унутрыпартыйныя плыні і фракцыі, непартыйныя палітычныя групы і іхнія лідэры, структуры грамадзянскай супольнасьці) ня толькі дазволіць атрымліваць веды пра сутнасьць беларускага палітычнага жыцьця, але таксама будзе спрыяць выпрацоўцы адэкватных палітычных стратэгіяў на полі практычнай палітычнай дзейнасьці.

З улікам гэтага мы лічым неабходным зрабіць кароткую папярэднюю заўвагу адносна нашага бачаньня сучаснага стану дасьледаваньняў бела-

рускіх палітычных партыяў, якая ня будзе мець за мэту бібліяграфічны аналіз партыйных даследаванняў, а будзе адлюстроўваць нашу інтэрпрэтацыю метадалёгіі гэтага накірунку беларускага палітычнага мыслення. Пры ажыццяўленні дадзенай працы выкарыстоўваліся наяўныя паліталёгічныя даследаванні, аналітычныя матэрыялы, публікацыі ў сродках масавай інфармацыі, дакумэнты Партыі БНФ і інтэрвію з сябрамі кіраўнічых органаў партыі.

Накірункі вывучэння палітычных партыяў

У дадзены момант вывучэнне беларускай партыйнай сістэмы і асобных пытанняў партыйнага будаўніцтва знаходзіцца на пэрыфэрыі ўвагі навукоўцаў-палітолягаў. У вялікай ступені гэта выклікана малым уплывам палітычных партыяў на палітычныя працэсы — рэальна і апазыцыйныя партыі, і тыя з партыяў, што падтрымліваюць існуючую ўладу, ня ўключаныя ў працэс прыняцця дзяржаўных рашэнняў, большасць палітычных праектаў у сучаснай Беларусі ня маюць партыйнай асновы. Праўладныя палітычныя партыі ў выніку аўтарытарных памкненняў кіраўнічага рэжыму не атрымліваюць ня толькі будзь-якога рэальнага значэння альбо выгодаў (за выключэннем асаблівага выпадку Лібэральна-дэмакратычнай партыі Беларусі, гэтыя арганізацыі ў палітычным сэнсе ёсць фікцыяй, а мізэрныя дывідэнды атрымліваюць адно лідэры гэтых арганізацыяў), але нават пазбаўленыя рэальнай інстытуцыялізацыі хоць бы на ўзроўні, які маюць Беларуская федэрацыя прафсаюзаў і Беларускі рэспубліканскі саюз моладзі. Напрыклад, іхні ўдзел у парламенцкіх выбарах 2004 году нельга лічыць чымсьці большым за дэкарацыю, нават у параўнанні з ФПБ і БРСМ. Апазыцыйныя палітычныя партыі, як прынята лічыць, знаходзяцца па-за межамі палітычнай сістэмы, па-за межамі дзяржаўнага апарату ўлады і механізмаў пераразмеркавання публічных рэсурсаў і ўплыву — фактычна яны дзейнічаюць у іншай палітычнай прасторы, у прасторы ўяўнай «апазыцыйнай палітычнай сістэмы», быццам бы аддзеленай ад «дзяржаўнай палітычнай сістэмы» (гэткая бінарная інтэрпрэтацыя беларускага палітычнага жыцця праглядаецца ў вялікай колькасці аналітычных матэрыялаў і даследаванняў).

Аднак гэтыя чыньнікі не замяняюць актыўнаму прадукаванню палітычнай аналітыкі ў форме *публіцыстыкі паліталёгічнага кшталту*. У гэтых тэкстах палітычныя партыі апазыцыйнага блёку выступаюць як складнікі суб'екту аб'яднанай-раз-

яднанай апазыцыі, дзяржаўніцкія ж партыі пазбаўленыя нават гэткай даследчыцкай увагі, але яе маюць згаданыя протапартыі як органы дзяржаўнага кіравання грамадзка-асацыяванага выгляду — ФПБ, БРСМ, іншыя лябісты і тэрытарыяльна-клянавыя ўтварэнні, што таксама красамоўна сьведчыць пра значэнне праўладных квазіпартыйных утварэнняў. Дадзеная плыня даследаванняў, што ў большасці прадукуюцца ў коле незалежных аналітыкаў і фабрыкаў думкі, у «незалежнай», гэта значыць, у недзяржаўнай прэсе (у тым ліку і на аналітычных інтэрнэт-рэсурсах), але таксама і ў некаторых дзяржаўных інстытуцыях і мэдыях, нягледзячы на часам вельмі добрую якасць, пакутуе на адну хібу: большасць гэтых тэкстаў не арыентаваныя на практычнае ўжыванне, мае характар гістарычна-хранікальнага тлумачальнага апісання альбо актуальнага інфармацыйнага паведамлення, а ў горшых сваіх увасабленнях дадзеныя матэрыялы рэпрэзэнтуюць партыйнае жыццё як нізку анекдотаў і сваркаў партыйных лідэраў у мэладраматычным ключы. Важна адзначыць, што сапраўднае ўнутрыпартыйнае разьвіццё, праблемы партыйнага будаўніцтва і працэсы прыняцця рашэнняў збольшага застаюцца па-за межамі даследаванняў гэткага накірунку — увага тут сканцэнтраваная на зьнешняй актыўнасьці партыяў, удзеле ў палітычным працэсе ці ў спробах уплываць на рэальны палітычны працэс, а пытанні ўнутрыпартыйнага жыцця закранаюцца, бадай, толькі ў выпадку пагрозы расколу ў партыі. Палітычная аналітыка гэтага накірунку зьяўляецца непаўнавартаснай, паколькі адпаведны палітычны аналіз не арыентаваны на працэдуру прыняцця рашэнняў, не вядзе да палітычнага сінтэзу і ў гэтым сьвятле практычна пазбаўлены спажывнай якасці.

Другую групу даследчых матэрыялаў утвараюць рознага кшталту *практычныя партыйныя дакумэнты*, якія датычацца пераважна ўнутранага абгрунтавання асобных партыйных рашэнняў і інтэрпрэтацыі падзеяў ва ўнутрыпартыйным жыцці. Частка гэтых матэрыялаў недаступная даследчыкам (у тым ліку і з-за іх канфідэнцыйнага характару, але часткова з-за згаданай малой увагі даследчыкаў да партыйнага жыцця), а частка ня можа лічыцца даследаваньнем і зьяўляецца толькі аб'ектам для даследавання з-за вялікай ролі суб'ектыўных фактараў пры ўтварэнні гэтых дакумэнтаў (таксама як аб'ектам даследавання зьяўляюцца праграмныя і ўстаноўчыя дакумэнты, разнастайныя ўхвалы, рэзалюцыі, пратаколы пасяджэнняў і галосныя рашэнні партыйных органаў). У дачыненні да гэтай плыні матэрыялаў варта адзначыць, што гэтая партыйная ўнутраная

аналітыка часьцей за ўсё робіцца самімі партыйнымі дзеячамі ў бягучым парадку — палітычныя аналітыкі, навукоўцы, спецыялісты ў пэўных галінах і дасьледчыкі звонку далучаюцца да гэтай працы вельмі рэдка, а тыя з аналітыкаў, якія ёсць у шэрагах партыі, выступаюць у якасьці заангажаванага інсайдэра (большая частка гэтых матэрыялаў носіць характар вуснага аналітыкагаварэньня падчас разнастайных унутрыпартыйных дыскусіяў і пасяджэньняў, што таксама абмяжоўвае доступ да гэтых дасьледаваньняў). Але ў гэтых матэрыялах, у адрозьненьне ад іншых, аналізуюцца і, у пэўнай ступені, вывучаюцца практычна ўсе аспэкты партыйнага жыцьця, што спрыяе выкананьню ня толькі функцыі аналізу, але і функцыі сінтэзу (уплыў на працэс прыняцьця рашэньняў унутры партыяў). Напэўна, найбольш пісьменным чынам і на найлепшым па беларускіх мерках узроўні пастаўленая гэтая праца ў Аб'яднанай грамадзянскай партыі (АГП), дзе стала дзейнічае своеасаблівы «мазгавы трэст», напрацоўкі якога рэальна выкарыстоўваюцца ў партыйнай стратэгіі і ўплываюць на дзеяньні партыі ў стасунках з іншымі суб'ектамі палітычнага поля¹.

У той самы час *навуковыя дасьледаваньні* арганізацыйнага разьвіцьця асобных палітычных партыяў, дэталёў кааліцыйнага будаўніцтва і перадвыбарчай тактыкі, фракцыйнага разьмежаваньня і зьмяненьня пэрсанальнага складу кіраўнічых органаў, парадку і працэсу прыняцьця палітычных рашэньняў робяцца ў відавочна недастатковых колькасьцях — варта адзначыць, што найбольш грунтоўныя адмысловыя манаграфіі і зборнікі на гэты конт выходзілі толькі ў пэрыяд шпаркага разьвіцьця шматпартыйнасьці ў Беларусі; да 1999 году асобныя выданьні, прысьвечаныя палітычнаму аналізу партыйнай сыстэмы,

зь'яўляліся не радзей за некалькі разоў на год, у пазьнейшы пэрыяд падобныя выданьні амаль зьніклі (бібліяграфічныя сьпісы на гэты тэма тэма звычайна ўзгадваюць у асноўным публікацыі амаль дзесяцігадовай даўніны, датычныя падзеяў 1990-х гадоў). Такім чынам, інстытуцыялізаваная акадэмічная паліталёгія цяпер амаль не вырабляе дасьледаваньняў фактаў рэальнага партыйнага жыцьця альбо робіць гэта толькі фармальна, застаючыся ў лепшым выпадку ў межах прававога падыходу². «Незалежная паліталёгія» (гэта значыць, не звязаная зь дзяржаўнымі акадэмічнымі і дасьледчымі цэнтрамі, і ў гэтым сэнсе пэрыфэрычная навуковая веда пра беларускую палітыку) надае пытаньням партыйнага разьвіцьця параўнальна больш увагі, але гэтыя дасьледаваньні зьбіраюцца не трапляюць у шырокі навуковы ўжытак³. Практычна, незалежныя навуковыя дасьледаваньні партыяў функцыянальна далучаюцца да дзвюх папярэдніх групаў матэрыялаў — палітычнай публіцыстыкі-аналітыкі і матэрыялаў, што забяспечваюць працэс прыняцьця рашэньняў самімі палітычнымі партыямі.

Аглядаючы поле дасьледаваньняў беларускіх палітычных партыяў, варта было б ўгадаць іншую групу матэрыялаў: гэта *аналітычна-апэратыўныя распрацоўкі* такіх дзяржаўных органаў, як Адміністрацыя прэзыдэнта, Камітэт Дзяржаўнай Бясьпекі, у пэўнай ступені Міністэрства юстыцыі і некаторыя іншыя. Зразумела, што гэтыя матэрыялы маюць спэцыфічную скіраванасьць, таксама маладаступныя для сучаных дасьледчыкаў і могуць толькі эвэнтуальна лічыцца навуковым і вартым даверу матэрыялам (узровень заангажаванасьці суб'екта дасьледаваньня ў дадзеным выпадку высокі). Цяжка нават прыблізна ацаніць вартасьці падобнага кшталту дасьледавань-

¹ Частка з аналітычных матэрыялаў гэтай групы даступная на сайце Аб'яднанай грамадзянскай партыі — ucrb.org, які, бясспрэчна, зьяўляецца лепшым партыйным сайтам у Б-нэце.

² Пад «фармальным» характарам дасьледаваньня мы разумеем даволі частае абмежаваньне навукоўцаў канстатацыйнай прававой асноваў рэгуляваньня дзейнасьці партыяў, іх статыстыкі (колькасьць партыяў і афіцыйна заяўленая імя колькасьць сябраў, якая звычайна мае мала агульнага з рэчаіснасьцю) і падставовых палажэньняў статуту — гэта найбольш характэрна для дыдактычных курсаў па паліталёгіі і для падручнікаў. Такі падыход, абгрунтаваны ў межах навукова-прававога дасьледаваньня (напрыклад, гл.: Бодак А. Тенденции развития партийного права в Республике Беларусь // Правовой статус политических партий в европейских странах. — Мн., 2003. С. 86–96), ня можа задаволіць палітычную навуку, што выклікае справядлівую незадаволенасьць і ў выкладчыкаў паліталёгіі.

³ Дзеля прыкладу варта назваць выданьне «Политические партии: Беларусь и современный мир» (Мн., 2002). У кніжках, падрыхтаваных менскім Аналітычным грудком, таксама вялікая ўвага надаецца пытаньням партыйнага разьвіцьця (Беларуская палітычная сыстэма і прэзыдэнцкія выбары. — Мн.; Варшава, 2001; Мяцовыя выбары ў найноўшай палітычнай гісторыі Беларусі. — Мн., 2003; Найноўшая гісторыя беларускага парлямэнтарызму. — Мн., 2005). Таксама ўзгадаем шэраг публікацыяў у часопісах «Грамадзянская альтэрнатыва», «Адкрытае грамадства», «Аналітычны бюлетень беларускіх фабрык мыслі». У гэтым сэгмэнце навуковых дасьледаваньняў пераважаюць малатыражныя публікацыі, звязаныя з рэалізацыяй праектаў структураў грамадзянскай супольнасьці (напрыклад, вельмі ясныя даведачныя і гістарычныя матэрыялы ўтрымліваюцца ў адным з выданьняў з гэтага шэрагу — «Политические партии Беларуси — необходимая часть гражданского общества: материалы семинара» / Авт.-сост. Александр Федута, Олег Богущкий, Виктор Маринович. — Мн.: Фонд им. Ф. Эберта, 2003. — 113 с.).

няў⁴. Тым ня менш, мы ўпэўненыя, што праз нейкі час і дадзены масіў тэкстаў будзе ўведзены ў навуковы ўжытак і стане грунтоўным матэрыялам для паўнавартасных даследаванняў узаемадзеяння апазыцыйных палітычных партыяў і структураў аўтарытарнай улады ў Беларусі. Але, бяспрэчна, матэрыялам і тэкстам дадзенай групы нельга адмовіць у іх практычнай скіраванасці — яны разнастайным чынам забяспечваюць ажыццяўленне дзяржаўнай палітыкі ў накірунку ўзаемадзеяння з партыйнымі структурамі, рэальна ўплываюць на стан партыйнай сістэмы праз ажыццяўленне юрыдычнага кантролю за дзейнасцю палітычных партыяў і захадаў па абмежаванні свабоды дзейнасці апазыцыйных палітычных партыяў⁵.

І нарэшце, па-за межамі гэтай эпістэмалягічнай прасторы палітычнай веды знаходзяцца сацыялагічныя даследаванні і разнастайныя вынікі сацыялагічных апытанняў, якія ў тым ліку робяцца і з мэтай атрымання кіраўніцтвам партыяў інфармацыі пра стан партыі ў грамадстве ў існым палітычным раскладзе. Гэта важная крыніца эмпірычнай інфармацыі пра папулярнасць партыяў і наступствы розных партыйных крокаў для ўсіх пазначаных даследчыцкіх плыняў, але збольшага яна мае характар простага паведамлення інфармацыі як выніку даследавання грамадзкай думкі, часам нават з нявызначанай мэтадалёгіяй альбо з загадка вядомымі вынікамі, якія павінны адпавядаць ужо вырабленай «інтэрпрэтацыі» альбо ўжо прынятаму палітычнаму рашэнню⁶.

Такое мадэляванне вывучэння беларускіх партыяў зьяўляецца небяспрэчным, але, з пункту гледжання аўтара, яно ў пэўнай ступені адлюстроўвае стан рэчаў у гэтым накірунку палітычных даследаванняў. Відавочна, што ў такой структуры даследаванняў неапраўдана нязначнай выглядае роля ўласна паліталёгічных даследаванняў: акрамя трэціх груп, астатнія пазначаныя намі тэарэтыка-мэтадалёгічныя падыходы вельмі

часта пераўтвараюцца ў мэтафізічныя альбо спекулятыўныя даследаванні (з загадка вызначаным вынікам), яны часцяком арыентаваны на даследаванне палітычнага працэсу ўвогуле і збольшага не прызнаюць канкрэтнай беларускай палітычнай партыі за прадмет, варты навуковага даследавання (таксама як і сацыялагічныя даследаванні беларускіх палітычных партыяў у межах палітычнай сістэмы збольшага маюць сэрвільны характар, абмежаваны функцыяй складання рэйтынгаў, значэнне якіх у адсутнасці канкурэнтнай электаральнай барацьбы даволі абмежаванае). А між тым, менавіта палітычныя партыі зьяўляюцца класічнымі прадметам даследаванняў для палітычнай навукі, з аднаго боку, а вынікі такіх даследаванняў зьяўляюцца каштоўным рэсурсам для актывістаў і кіраўніцтва саміх палітычных партыяў, з іншага боку, — так, партыі могуць выкарыстоўваць вынікі гэтых даследаванняў ня толькі ў перадвыбарчай барацьбе і прагназаванні вынікаў выбараў, але і ў разбудове арганізацыйных структураў партыі і ў іншых сферах партыйнага будаўніцтва, у кааліцыйным будаўніцтве, у павышэнні папулярнасці партыйнай ідэалёгіі, у паляпшэнні працы з актывістамі і ў заахвочванні новых сымпатызантаў.

Такім чынам, мы лічым, што ў дадзены перыяд ад беларускай палітычнай навукі патрабуецца пільная ўвага да пытанняў даследавання партыйнага жыцця як асобнага аб'екту, а менавіта: праблемаў практычнага арганізацыйнага будаўніцтва і пабудовы рэгіянальных структураў, дынамікі партыйнага апарату і асабовага складу партыйцаў, зменаў у партыйных шэрагах і ратацыяў на кіраўнічых пасадах, падрыхтоўкі і ўдзелу ў электаральных кампаніях з вызначэннем карэкцёрскай партыйнай стратэгіі пасля кампаніі, пабудовы рэгіянальных і нацыянальных міжпартыйных кааліцыяў, фракцыйнага размежавання, схізмаў і плыняў у межах партыяў, працы з мэдыямі, матывавання партыйных актывістаў і прыхільнікаў, камунікацыяў унутры партыі і камунікацыяў з вонкавым атачэннем, партыйнай

⁴ Ацэнка і тлумачэнне пэўных сумневаў што да якасцяў падобнага кшталту даследаванняў зробленая аўтарам у другой частцы артыкулу «Цэнтры цяжару ідэалёгічнай працы» (ARCHE, 2004, № 2) па матэрыялах выдання «Национальная безопасность Республики Беларусь. Современное состояние и перспективы» / Мясникович М. В., Никитенко П. Г., Пузиков В. В. и др. — Мн.: ИООО «Право и экономика». 2003. — 562 с.

⁵ Напрыклад, зь лістападу 2004 году па чэрвень 2005 году ажыццяўлялася кампанія па скарачэнні колькасці арганізацыйных структураў палітычных партыяў праз забароны іх размяшчэння ў жылых памяшканнях у кватэрах шматкватэрных жылых дамоў. Падчас грамадзкай дыскусіі, спрэчак і судовых працэсаў па дадзенай праблеме прадстаўнікамі міністэрства юстыцыі цытаваліся разнастайныя ўнутраныя дакументы, прысьвечаныя дадзенай праблематыцы.

⁶ У якасці прыкладу падобнага кшталту выкарыстання сацыялагічных дадзеных прывядзем аналітычнае паведамленне «Основные заключения — Национальное исследование общественного мнения в Беларуси, июль 2003», зробленае прадстаўнікамі Міжнароднага Рэспубліканскага Інстытуту палітычным партыям Беларусі на падставе сацыялагічнага даследавання НИСЭПД (прэзэнтавана на Сустрэчы нацыянальных лідэраў «Становішча ў Беларусі» 4–6 верасня 2003 году). Менавіта гэтае даследаванне і зробленае паводле яго высновы былі пакладзеныя ў падмурак выпрацоўкі стратэгіі аб'яднаных апазыцыйных партыяў напярэдадні парламенцкіх выбараў 2004 году.

псыхалёгіі і канфлікталёгіі, мэханізмаў прыняцця рашэнняў і інфармацыйна-аналітычнай дзейнасці партыі. Натуральна, у гэтым накірунку непазбежна паўстане неабходнасць вывучэння пяр-актыўнасці партыяў падчас электаральных кампаніяў, фінансавання партыйнай дзейнасці і асаблівасцяў адносінаў з дзяржаўнымі органамі з улікам спецыфікі беларускай сытуацыі. Таксама прадуктыўным уяўляецца напрамак дзейнасці дзеля вывучэння рэгіянальных партыйных мапаў, што можа вельмі дапамагчы ў практычным сэнсе дзеля складання параўнальных пашпартоў акругаў і пабудовы міжпартыйных палітычных кампаніяў на ўзроўні рэгіёнаў. Менавіта гэткае першапачатковае прадметнае поле дазволіць палітычнай навуцы дасягнуць належнага баянсу паміж дынамічнай і статычнай ведай і пераадолець крызу непаразумення паміж навукай і практыкай партыйнага будаўніцтва ў Беларусі. На наш погляд, толькі істотнае павелічэнне плыні падобных даследаванняў ак апісальна-аналітычнага, так і стратэгічна-рэкамэндацыйнага характару, дазволіць стварыць навуковы бэкграўнд для эфектыўнага партыйнага развіцця і дапаможа беларускай партыйнай сістэме выйсці на належны ўзровень. Садружнасць палітычнай навуцы і палітычнай (партыйнай) практыкі павінная прывесці да ўзаемакарысных вынікаў для абодвух суб'ектаў.

Кіруючыся гэтымі тэзамі, аўтар лічыць неабходным працягнуць гэты шэраг даследаванняў вывучэннем дынамікі развіцця найстарэйшага з суб'ектаў партыйнага поля Беларусі — Партыі БНФ — напярэдадні выбараў у Палату прадстаўнікоў Нацыянальнага Сходу Рэспублікі Беларусь. Дадзеная спроба даследавання павінная даць матэрыял для пастаноўкі даследчых задач у больш вузкага накірунку, скіраваных на атрыманне інфармацыі пра арганізацыйныя магчымасці гэтай партыі напярэдадні наступных палітычных кампаніяў, пра ўнутрыарганізацыйныя пагрозы і матывацыйныя чыньнікі ў асабовым складзе партыі.

Партыя БНФ у беларускай палітычнай прасторы

Напэўна, ні для якой з іншых беларускіх палітычных партыяў ня маюць такога вялікага значэння пытанні паходжання і фармавання партыі. Нягледзячы на тое, што сучасныя сацыял-дэмакратычныя партыі выводзяць сваю генэалёгію ад адраджэнскай Беларускай Сацыялістычнай Грамады пачатку XX стагоддзя⁷, Камуністычная партыя Беларусі мае рэпутацыю нашчадка паўнаўладнай КПБ як часткі КПСС⁸, падобная ж норма фармальна замацаваная і ў праграмных дакументах ПКБ, гэтыя палітычныя партыі могуць разглядацца як простыя нашчадкі сваіх ідэалагічных папярэднікаў толькі ўмоўна⁹. Для партыі ж БНФ перадгісторыя і гісторыя стварэння руху з'яўляецца па-ранейшаму актуальнай, вызначае характар партыйнай ідэалёгіі, разуменне ўласнай палітычнай і гістарычнай місіі, імідж партыі ў вачах уладаў і насельніцтва. Ды і сённяшні пэрсанальны склад партыі (прынамсі, ядро ейных структураў і кіраўнічых органаў) быў у вялікай ступені вызначаны пры яе фармаванні. Менавіта са стварэння БНФ «Адраджэнне» ў 1989 годзе для большасці беларусаў распачаўся пэрыяд легальнай палітычнай альтэрнатыўнасці. Брэнд «БНФ» з'яўляецца ў беларускай палітычнай мове атаесамленнем апазыцыйнасці, дэмакратычнасці і нацыянальнай сьведомасці. Такая перадвызначанасць з боку партыйнай гісторыі накладвае свой адбітак на сённяшняе партыйнае развіццё, мае як пазытыўныя, так і нэгатыўныя наступствы.

Інстытуцыялізацыі БНФ напрыканцы 1980-х гадоў папярэднічала дзейнасць гэтак званых «нефармальных аб'яднанняў» пераважна маладзёвага характару, што існавалі ў Беларусі ў 1980-я гады і ў чыёй дзейнасці зь цягам перабудовы ўсё гучней адчувалася нота палітычнай барацьбы¹⁰. Ужо ў 1988 і 1989 гадах папярэднікі

⁷ Пра развіццё беларускай партыйнай сістэмы ў першай палове XX стагоддзя гл.: «Палітычныя партыі Беларусі» (Мн., 1994).

⁸ Гл. Статут, праграму і рашэнні Цэнтральнага камітэту Камуністычнай партыі Беларусі.

⁹ Асобна трэба разглядаць пытанне пра генэалёгію сучаснай Аб'яднанай грамадзянскай партыі і яе папярэднікаў. Гл.: Володин В. В., Огурцов Е. Е. Гражданская партия, хроника, факты, люди, события. Мн., 2000. Напрыклад, у адной з публікацый апошняга часу (Носаў С. Ты памятаеш, як усё пачыналася // ARCHE. 2004, № 5) праводзіцца генэалёгія «Менскі клуб «Сучаснік» — АДПБ — АГП».

¹⁰ Гісторыя беларускай палітычнай альтэрнатывы адраджэнскага накірунку, якая адыгрывала вызначальную ролю ў стварэнні Партыі БНФ, адлюстраваная ў двух тамах «Антысавецкія рухі ў Беларусі: 1944–1956» (Мн.: Архіў Найноўшае Гісторыі, 1999) і «Дэмакратычная апазыцыя Беларусі: 1956–1991. Пэрсанажы і кантэкст» (Мн.: Архіў Найноўшае Гісторыі, 1999). Тут прэзэнтаваныя звесткі пра пэрсаналі, арганізацыі і выданні, датычныя гэтай тэмы (натуральна, збор фактаў і дакументаў па гэтай праблематыцы працягваецца — гл. публікацыі часопісу «Беларускі Рэзыстанс»). Працэс пераўтварэння культурніцкіх нефармальных груп у вак кшталту «Талакі», «Узгор'я», «Беларускай сьпеўна-драматычнай Майстроўні», «Паходні», «Тутэйшыя» у палітычныя арганізацыі адлюстраваны ва ўспамінах Алеся Бяляцкага, што друкаваліся ў часопісе «Бюлетэнь Асамблеі НДА» (Дваццаць год таму... // Бюлетэнь Асамблеі НДА. 2002, №№ 2–4; і інш.). У прыватнасці, у артыкуле А. Бяляцкага «Канспірацыя» (Асамблея. 2004, №№ 6–7) зьмешчаныя праграмныя матэрыялы Беларускай Канспірацыйнай партыі, ідэалагічны ўплыў якіх відавочна адчуваўся ў першай праграме Беларускага Народнага Фронту (пар. «Праграмныя дакументы БНФ «Адраджэнне». Мн., 1989. — 38 с.).

БНФ і новаствораны БНФ сьвядома пазыцыяваліся менавіта як радыкальная палітычная альтэрнатыва існаму ладу — гаворка ўжо ішла пра выразную палітычную апазыцыю, нягледзячы на афіцыйна дэклараваную скіраванасьць «у падтрымку перабудовы». У 1988 годзе агучваньне ў друку Зянонам Пазьняком інфармацыі пра масавыя расстрэлы ў Курапатах часоў сталінскіх рэпрэсіяў ускалыхнула грамадзкасьць, выклікала масавыя дэманстрацыі і прывяло да фармаваньня гістарычна-асьветніцкага таварыства памяці ахвяраў сталінізму «Мартыралёг Беларусі», на базе якога 19 кастрычніка 1988 году быў створаны аргкамітэт БНФ «Адраджэньне». У чэрвені 1989 году ў Вільні адбыўся першы (устаноўчы) зьезд Беларускага Народнага Фронту за перабудову «Адраджэньне», на якім была зацверджаная праграма і статут новага грамадзка-палітычнага руху. Нягледзячы на тое, што першапачаткова БНФ не сьцьвярджаў сябе партыяй, ягоныя праграмныя дакумэнты мелі выразны характар палітычнага праекту (адзначалася важнасьць удзелу сілаў БНФ у бліжэйшых выбарах у Вярхоўны Савет і ў мясцовыя саветы), а асноўныя элементы гэтай праграмы захаваліся і ў сёньняшняй ідэалёгіі партыі: незалежнасьць Беларусі як вышэйшая каштоўнасьць (ня выкладзены літаральна ў першай праграме, дух гэтага прынцыпу тым ня менш быў тут выразна акцэнтаваны), пабудова дэмакратычнага і гуманістычнага грамадства ў адпаведнасьці з прынцыпамі правоў чалавека і сацыяльнай справядлівасьці, патрыятызм і павага да нацыянальнай спадчыны і беларускай мовы. Старшынёй арганізацыі на ўстаноўчым зьездзе быў абраны Зянон Пазьняк.

Актыўная дзейнасьць БНФ у 1989–1990 гадах і харызма ейнага лідэра, разгубленасьць старой намэнклятурна-камуністычнай эліты, спрыяльнае вонкавае асяродзьдзе (працэсы радыкальных пераўтварэньняў у Савецкім Саюзе) забясьпечылі першыя посьпехі новага руху: праўда пра наступствы Чарнобыльскай катастрофы і пра падзеі ў Курапатах была выкрытая і зрабілася прадметам публічнай дыскусіі — прынамсі, улады больш не маглі безапэляцыйна адмаўляць існаваньне гэтых проблемаў і былі вымушаныя лічыцца з новай палітычнай сілай, былі зробленыя захады па ўсталяваньні палітычнага плюралізму. На хвалі гэтых посьпехаў на выбарах у 1990 годзе БНФ, нягледзячы на супраціў адміністрацыі і кампартыі, а таксама нягледзячы на існаваньне *de jure* аднапартыйнай сыстэмы, здолеў дамагчыся посьпеху. Сябры БНФ атрымалі некалькі дэпутацкіх мандатаў, а пазьней да фракцыі БНФ далучыліся і іншыя дэпутаты —

колькасьць апазыцыі БНФ сягала да 37 з 360 месцаў у Вярхоўным Савеце Беларусі 12-га скліканьня (па пэўных пытаньнях да апазыцыі далучаліся да 100 дэпутатаў дэмакратычнай арыентацыі). БНФ таксама забясьпечыў прадстаўніцтва ў мясцовых Саветах дэпутатаў. Трэба заўважыць, што па тагачаснай выбарчай сыстэме кандыдаты ад руху БНФ кваліфікаваліся як «беспартыйныя», часам Фронт выказваўся ў падтрымку кандыдатаў і ад іншых палітычных сілаў. У Вярхоўным Савеце была сфармаваная Апазыцыя БНФ, якая паказала сябе моцнай і згуртаванай сілай, здольнай пераадолець супраціў камуністычна-намэнклятурнай большасьці і праводзіць уласную палітычную лінію. Менавіта дзейнасьць гэтай фракцыі спрыяла абвешчэньню спачатку сувэрэнітэту, а пазьней і незалежнасьці Беларусі, аднаўленьню нацыянальнай сымболікі, прыпыненьню дзейнасьці Камуністычнай партыі Беларусі, спрыяла дэмакратызацыі грамадства — па ўсіх гэтых пытаньнях, асабліва ў 1991 годзе, пазыцыя парлямэнцкай фракцыі БНФ была вырашальная. Праца парлямэнцкай фракцыі паказала здольнасьць руху БНФ да паўнаважнай партыйнай дзейнасьці, падрыхтавала стварэньне прафэсійнай і згуртаванай палітычнай партыі БНФ. Аднак ужо ў 1992 годзе БНФ зазнае першыя паразы, звязаныя са спробай ініцыяваньня роспуску Вярхоўнага Савету і датэрміновымі выбарамі: для ўсіх было відавочна, што такім чынам БНФ магла б істотна павялічыць сваё прадстаўніцтва ў парлямэнце і нават здабыць там аднаасобную большасьць, аднак маўклівая большыня парлямэнту здолела незаконным чынам заблякаваць гэтую ініцыятыву, нягледзячы на сабраныя на яе карысьць 450 тысячаў подпісаў грамадзянаў Беларусі. Паводле меркаваньняў некаторых назіральнікаў, гэта быў пераломны момант беларускай гісторыі («кропка біфуркацыі»), пачынаючы зь якой працэс дэмакратызацыі спыняецца; у студзені 1994 году з пасады кіраўніка Вярхоўнага Савету адхіляюць Станіслава Шушкевіча — пачынае ўзыходзіць зорка Аляксандра Лукашэнкі, на якога зрабіла стаўку частка беларускай эліты.

У гэтыя часы ў выніку «сяброўскага» разыходжаньня з БНФ — гэта быў не раскол, а сьвядомая палітыка кіраўніцтва БНФ дзеля штучнага фармаваньня партыйнай прасторы — утварылася Беларуская Сацыял-Дэмакратычная Грамада (сучасныя ейныя ідэалёгічныя і арганізацыйныя нашчадкі — БСДГ і БСДП «НГ»). Існаваў шэраг несамастойных афіліраваных з рухам БНФ партыяў і рухаў (Хрысьціянска-дэмакратычная злучнасьць, Нацыянальна-дэмакратычная партыя Беларусі,

Беларуская нацыянальная партыя, у пэўнай ступені Беларуская сялянская партыя), якія мелі розную ступень абмежаванай аўтаноміі і пазьней, зь перарэгістрацыямі 1994 і 1999 гадоў, спынілі сваё існаваньне. Па пэрсанальным складзе гэтых арганізацыі фармаваліся за кошт дзейсных альбо былых актывістаў БНФ — было пашыранае меркаваньне, што БНФ мусіць выконваць функцыю аб'яднаньня ўсіх нацыянальна-дэмакратычных сілаў, мець характар шырокага надпартыйнага грамадзкага руху. Юрыдычна БНФ не зьяўляўся партыяй, хоць і меў пэўнае прадстаўніцтва і ўплыў у парлямэнце і мясцовых органах улады, дэкляраваў палітычныя мэты. Праўнае афармленьне БНФ як партыі з адначасовым захаваньнем Грамадзкага аб'яднаньня БНФ «Адраджэньне» адбылося ў 1993 годзе. Меркавалася, што партыя БНФ будзе існаваць як палітычная сіла падчас выбарчых кампаніяў, у пэрыяд паміж якімі будзе дзейнічаць грамадзкае аб'яднаньне. Аднак з узмацненьнем палітычнага ціску, адваротнай радыкалізацыяй апазыцыі і фармаваньнем прэзыдэнцкага палітычнага ладу роля БНФ як шырокага грамадзкага руху памяншаецца, ён пераўтвараецца па арганізацыйным характары ў шараговую палітычную партыю зь вялікім мінулым; падзеі 1996–2001 гадоў і ўзмацненьне ўлады прэзыдэнта Лукашэнкі паглыбілі гэтую тэндэнцыю. Роля апірышча нацыянальна-культурнага адраджэньня зараз выконваецца БНФ праз дасягненьне палітычных мэтаў і празь нефармальнае ідэалягічнае дамінаваньне на гэтым сэгмэнце, асабліва ў асяродзьдзі структураў грамадзянскай супольнасьці. Зараз партыя і грамадзкае аб'яднаньне, у арганізацыйным сэнсе адзіныя, у юрыдычным сэнсе зьяўляюцца аўтаномнымі юрыдычнымі асобамі, але як самастойны суб'ект і цэнтр прыняцьця рашэньняў існуе толькі партыя.

У 1994 годзе пазыцыя Партыі БНФ у дачыненьні да прыняцьця канстытуцыі, што прадугледжвала ўвядзеньне пасады прэзыдэнта, не была пасьлядоўнай. Партыя не выступала за ўвядзеньне пасады прэзыдэнта, але лідэр партыі Зянон Пазьняк у выпадку правядзеньня ўсёнародных выбараў прэзыдэнта разьлічваў на перамогу — як зараз бачна, беспадстаўна: кандыдат ад Партыі БНФ на прэзыдэнцкіх выбарах улетку 1994 году атрымаў 12,8% галасоў выбаршчыкаў, заняў трэцяе месца і не патрапіў у другі тур. Прэзыдэнтам быў абраны Аляксандар Лукашэнка, і вельмі хут-

ка палітычны працэс выйшаў з рэчышча звычайнай сыстэмнай палітычнай барацьбы, набыў рысы змаганьня за існаваньне дэмакратычнай і канстытуцыйнай рэспублікі. Абвяшчэньне прэзыдэнтам увесну 1995 году рэфэрэндуму сталася для БНФ абразай — пытаньні пра права прэзыдэнта на роспуск парлямэнту і пра эканамічную інтэграцыю з Расеяй былі эмацыянальна падкрэсленыя прынцыповымі для руху БНФ пытаньнямі пра статус беларускай мовы і дзяржаўную сымболіку. Руйнаваліся асноўныя здабыткі перамогаў пачатку 1990-х. У знак пратэсту супраць руйнаваньня канстытуцыйнага ладу 18 дэпутатаў дэмакратычнай апазыцыі ў Вярхоўным Савеце проста ў залі пасяджэньняў абвесьцілі галадоўку, якая была гвалтоўна прыпыненая спэцпадразьдзяленьнямі.

Фармаваньне Вярхоўнага Савету 13-га скліканьня ажыццяўлялася пры дапамозе давыбораў — зь першага разу не было абрана неабходнай колькасьці дэпутатаў, і некаторы час Вярхоўны Савет працаваў у складзе дэпутатаў 12-га скліканьня. Нарэшце ў студзені 1996 году правамоцны склад новага парлямэнту быў абраны, але ніводзін з прадстаўнікоў БНФ туды не патрапіў, таму роля парлямэнцкай апазыцыі перайшла да іншых сілаў¹¹. Увесну 1996 году ўжо пазাপарлямэнцкі БНФ стаў галоўным рухавіком масавых акцыяў пратэсту, відавочна вяртаючыся да вулічных спосабаў барацьбы, як гэта было ўжо на пачатку 1990-х. Аднак гэтым разам падобная тактыка не прывяла да нейкіх посьпехаў, хоць у далейшым менавіта Партыя БНФ і ейнае маладзёвае крыло «Малады Фронт» сталіся лідэрамі ў галіне арганізацыі масавых мітынгаў і дэманстрацыяў. Канстытуцыйны пераварот і рэфэрэндум увосені 1996 году засьпелі ПБНФ ужо ў стане пазасыстэмнай апазыцыі, хоць уплыў партыі на грамадскую свядомасьць заставаўся яшчэ высокі. Таксама са знакавых падзеяў тагачаснага партыйнага жыцця трэба адзначыць палітычную эміграцыю харызматычнага лідэра Партыі БНФ Зянона Пазьняка, якая, па ацэнках некаторых дасьледчыкаў, сапраўды была вымушанай. Гэтая падзея надоўга пазбавіла партыю кіраўніка і спрыяла стагнацыі, страце папулярнасьці і сыходу вялікай колькасьці прыхільнікаў, пагражала яе пераходам у маргіналізаваны стан¹².

У палітычных баталіях 1997–1999 гадоў партыя БНФ прымала актыўны ўдзел, але не была

¹¹ Аднак трэба заўважыць, што ў цэлым па Беларусі за кандыдатаў ад БНФ было пададзена 10% галасоў выбаршчыкаў, што ёсьць прыкметай моцнай апазыцыйнай партыі. — Гл.: Беларуская палітычная сыстэма і прэзыдэнцкія выбары. — Мн.; Варшава, 2001. С. 402–403.

¹² Падрабязней пра гісторыю ПБНФ да 1997 году гл.: Астрыд Зам. Беларускі нацыяналізм ці нацыяналізм Беларусі? // Беларускі гістарычны агляд. 1998, № 7. С. 69–96.

лякаматывам супраціву альбо вырашальнай сілай у палітычнай барацьбе: асноўную ролю ў палітычнай апазыцыі сталі адыгрываць дзеячы распушчанага Вярхоўнага Савету 13-га склікання, партыя АГП, а пазьней нават непартыйныя структуры кшталту «Хартыі-97», у той час як ПБНФ, хоць і зьяўлялася важным складнікам апазыцыйных сілаў, страціла былую вагу на палітычным полі. ПБНФ была па-за канкурэнцыяй толькі ў галіне арганізацыі масавых акцыяў пратэсту, паступова саступаючы АГП у міжнародных кантактах і ў рэалізацыі ўласных палітычных праектаў. Падзеі вакол непрызнання сфармаванай Лукашэнкам Палаты прадстаўнікоў, альтэрнатыўныя прэзыдэнцкія выбары 1999 году, байкот мясцовых выбараў 1999 году і парлямэнцкіх выбараў 2000 году адбываліся, безумоўна, з удзелам ПБНФ, меркаваньні партыі ўлічваліся пры выпрацоўцы рашэньняў, аднак зь большага актывісты партыі адчувалі сябе часткай гульні, якую вялі іншыя палітычныя акторы, лідэры Вярхоўнага Савету. ПБНФ прымала ўдзел у стварэньні і працы Кансультацыйнай рады апазыцыйных палітычных партыяў і Каардынацыйнай рады дэмакратычных сілаў і грала там друную скрыпку пасья АГП.

Асноўнай падзеяй партыйнага жыцця ў гэты пэрыяд стала барацьба за адхіленьне ад кіраўніцтва Зянона Пазьняка, які імкнуўся кіраваць партыяй з выгнаньня. У папярэдні пэрыяд БНФ быў партыяй, арыентаванай на моцную постаць свайго харызматычнага правадыра, аднак ва ўмовах эміграцыі лідэра партыя апынулася ў глыбокім крызысе, страціла і маральны дух, і папулярнасьць, з-за ўпартасьці лідэра не давала згоды на некаторыя палітычныя кампрамісы. У выніку працяглай кулюарнай барацьбы на VI Зьездзе БНФ «Адраджэньне» быў абраны новы старшыня ПБНФ Вінцук Вячорка, зь ім прыйшла група амбітных лідэраў, частка партыйнага кіраўніцтва і частка сябраў партыі ў знак пратэсту пакінула шэрагі БНФ і стварыла ўласную арганізацыю КХП-БНФ на чале зь Зянонам Пазьняком (неўзабаве падчас судовага працэсу было прызнана, што частка, якая адкалолася, ня мае правоў на назву «БНФ»). Супрацьстаяньне ПБНФ і КХП-БНФ, хоць і не такое радыкальнае, як у часы расколу, і зараз зьяўляецца адчувальным фактарам унутрыпартыйнага жыцця — нязначныя ідэалёгічныя разыходжаньні і пэўнае перакрываваньне сымпатыкаў абедзвюх партыяў, даўнія, але недаравальныя асабістыя крыўды і кепская дыфэрэнцыяцыя ў шырокім непалітызаваным грамадстве ствараюць умовы для працягу зьнешняй канфрантацыі і пэрыядычных канфліктаў унутры ПБНФ.

Як бы там ні было, падрыхтоўка да прэзыдэнцкіх выбараў 2001 году і самі выбары былі сустрэтыя партыяй у абноўленым стане — раскол можна ў пэўнай ступені назваць санацый партыі, хоць нэгатыўныя наступствы ў выглядзе сапсаванага іміджу, страты папулярнасьці і наяўнасьці непажаданага «двайніка» — КХП-БНФ — будуць адчувацца яшчэ доўга (пытаньне пра неабходнасьць збліжэньня ПБНФ з КХП-БНФ пэрманэнтна паўстае падчас унутрыпартыйных дыскусіяў, але зьяўляецца для сёньняшняга кіраўніцтва гэтых партыяў раз і назаўжды вырашаным). Тым ня менш актывісты ПБНФ адыгрывалі важную ролю ва ўсіх складніках кампаніі аб'яднанай апазыцыі на прэзыдэнцкіх выбарах 2001 году (агітацыя і збор подпісаў, мабілізацыйная кампанія, назіраньне, праца штабоў). Абсалютная большасьць сябраў партыі і партыйнае кіраўніцтва выступалі ў падтрымку кандыдатуры Сямёна Домаша, які найбольш адпавядаў прынцыпам ПБНФ. Таму ўвесь шараговы склад партыі быў шакаваны, калі адзіным апазыцыйным кандыдатам быў вызначаны Уладзімір Ганчарык — шмат дзе ў рэгіёнах актывісты партыі папросту спынілі працу з насельніцтвам альбо сталі ставіцца да яе фармальна, бо не маглі пагадзіцца працаваць у межах «саюзу намэнклятуры з нацыяналістамі» і лічылі такое рашэньне партыйнага кіраўніцтва ня проста здрадай партыйным ідэалам, але і непраўдным у палітычным сэнсе крокам да фіяска на выбарах (не сакрэт, што кандыдатура Ганчарыка лябіявалася зь большага зьнешнімі палітычнымі актарамі, пры гэтым партыі былі даволі аддаленыя ад мэханізму вызначэньня адзінага апазыцыйнага кандыдата і выступалі ў гэтым працэсе назіральнікамі). Партыя БНФ цяжка перажыла паразу апазыцыі на тых выбарах менавіта яшчэ і таму, што ў гэтай барацьбе яны пацярпелі паразу, нават не выстаўляючы кандыдата, які б адпавядаў партыйнай ідэалёгіі — гэта была маральная параза. Трэба адзначыць, што ў гэты час Партыя БНФ губляе ўплыў на зьнешнепалітычнай арэне, перастае быць галоўным стрыжнем беларускай апазыцыі ў вачах замежных партнэраў.

Такім чынам, гісторыя Партыі БНФ вызначае важныя адметнасьці партыйнай палітыкі. Назва і спадчына шмат да чаго абавязваюць, але сёньняшняе кіраўніцтва Партыі БНФ здолела творчым чынам разьвіць спадчыну нацыянальна-адраджэнскага руху 1980–90-х гадоў і, захаваўшы прынцыпы і фундаментальныя ідэалёгічныя пачаткі беларускага Адраджэньня, пазьбегнуць пераўтварэньня ў скамянелую і нягнуткую структуру. Падставовыя прынцыпы не зьмяніць, але гнуткасьць па пытаньнях тактычных дазволіла цяпер Партыі

БНФ заняць пазыцыі лідэраў апазыцыйнага дэрэжыму Лукашэнкі блёку і пры гэтым прыняць удзел у стварэнні шырокай дэмакратычнай кааліцыі міжпартыйнага характару. Менавіта гістарычная спадчына руху БНФ «Адраджэньне» вызначае партыйную самасьведомасьць і ідэалёгію, а таксама пазыцыянуе ПБНФ у вачах іншых суб'ектаў палітычнага поля і грамадзянаў.

У пэўным сэнсе падобнае вызначанае палітычнае крэда перашкаджае партыі. Захваўшы ідэалёгічную сувязь са сваімі каранямі, партыя БНФ, прынамсі, у асобе часткі партыйнага кіраўніцтва, адчувае некаторую абцяжаранасьць спадчынай палітычных паразаў, якая ўтварылася ў партыі БНФ у апошнія дзесяцігодзьдзі. Думка пра зьмену партыйнай назвы актыўна абмяркоўвалася ва ўнутрыпартыйных дыскусіях да 2003 году: пазытыўным вынікам падобнага кроку была б санацыя іміджу партыі ад нэгатыву, зьвязанага са згадымі паразамі, зь вялікім нэгатыўным рэйтынгам асобы колішняга правадыра партыі Зянона Пазьняка, з наступствамі шматгадовай нэгатыўнай кампаніі супраць партыі ў дзяржаўных і кантраляваных дзяржавай мэдыях. Тым ня менш, зараз гэтае пытаньне не стаіць на будзённым парадку дня, паколькі адмоўныя моманты падобнай зьмены назвы значна перавышаюць магчымыя выгоды: зараз брэнд «БНФ» зьяўляецца гістарычнай каштоўнасьцю і гарантыяй таго, што дадзеная партыя ніколі не адыйдзе ад пазыцыяў нацыянальнага Адраджэньня і дэмакратыі; менавіта значнасьць гэтай назвы накладвае на партыйцаў вялікія абавязкі і прымушае ўлады па-асабліваму ставіцца да гэтай арганізацыі — напрыклад, юрыдычная ліквідацыя Партыі БНФ раўназначная забароне шматпартыйнасьці ў Беларусі; памянаўшы назву, Партыя БНФ непазьбежна пераўтварылася б у шараговую апазыцыйную партыю і імгненна згубіла б вялікі адсотак папулярнасьці — дамагчыся падобнага індэксу вядомасьці ў сёньняшняй мэдычнай сытуацыі і пры сёньняшніх рэсурсах для новага брэнду было б вельмі цяжка.

Такім чынам, зараз Партыя БНФ заснаваная на трывалых ідэалёгічных прынцыпах, якія зьяўляюцца нязьменнымі, нягледзячы на здольнасьць партыі да тактычных кампрамісаў зь іншымі палітычнымі партыямі, якія вызнаюць каштоўнасьці дэмакратыі

і незалежнасьці Беларусі. Непакісная арыентацыя на нацыянальна-культурнае Адраджэньне ня ёсьць перашкодай для супрацы з тымі палітычнымі сіламі, для якіх гэтка фэномэн не зьяўляецца звыш-каштоўнасьцю. ПБНФ усведамляе, што нацыянальнае Адраджэньне магчымае толькі пры ўмове дэмакратызацыі Беларусі. Адначасова Партыя БНФ ёсьць прамым нашчадкам нацыянальна-адраджэнскага руху 1980–1990-х, і гэтакія карані выклікаюць як пазытыўныя (яснае пазыцыянаваньне партыі і зразумелая ідэалёгія, добрая пазнавальнасьць і вядомасьць, трывалы корпус перакананых актывістаў і дастаткова вялікая колькасьць сьведомых прыхільнікаў, што не зьяўляюцца сябрамі партыі, дастаткова моцная сетка рэгіянальных структураў зарэгістраванага і незарэгістраванага ўзроўню), так і нэгатыўныя наступствы (вялікі нэгатыўны рэйтынг, састарэласьць і звыкласьць брэнду, імідж радыкалаў-няўдачнікаў, якія «заўсёды ў апазыцыі», малая актуальнасьць некаторых праграмных палажэньняў). Партыя БНФ зараз застаецца моцным палітычным актёрам і адным з асноўных элемэнтаў палітычнай апазыцыі.

Партыйнае будаўніцтва ў пэрыяд 2001–2003 гадоў

Параза апазыцыйных сілаў на выбарах прэзыдэнта ў 2001 годзе абумовіла пачатак новага пэрыяду партыйнага разьвіцьця як для ПБНФ, так і для іншых апазыцыйных палітычных партыяў. Асэнсаваньне прычынаў няўдачы і разуменьне патрэбы павелічэньня ролі партыяў у апазыцыі вызначылі асаблівасьці стратэгіі ПБНФ на наступны пэрыяд і, відавочна, патрабавалі зьменаў унутры партыі — для Партыі БНФ гэта была выпрацоўка новых стратэгіяў, а таксама пэўная ратацыя партыйнага кіраўніцтва і пакліканьне новай генэрацыі партыйных лідэраў¹³. Таксама для пэрыяду партыйнага жыцьця канца 2001–2003 гадоў характэрны ўплыў наступных чыннікаў: узмацненьне палітычных рэпрэсіяў і зьвязанае з гэтым абмежаваньне легальных магчымасьцяў для палітычнай барацьбы; павелічэньне ўплыву пазыцыі замежных актёраў на міжпартыйныя стасункі і ўзрастаньне важнасьці пазыцыянаваньня адзінства апазыцыйных сілаў на зьнешнім полі; заняпад і фактыч-

¹³ Выглядае слушнай тэза Віталія Сіліцкага пра тое, што пэрыяд 2001–2003 гадоў быў скарыстаны апазыцыяй не дзеля дасягненьня сваіх мэтаў, а дзеля прыстасаваньня да новых умоваў і барацьбы за выжываньне (Сіліцкі В. Крызыс апазыцыі пасля прэзыдэнцкіх выбараў 2001 году // Мясцовыя выбары ў найноўшай гісторыі Беларусі. — Мн., 2003. С. 104–130). Аднак нам падасца, што ў дадзеным выпадку ўнутраныя зьмены ў апазыцыйных партыях ня варта ацэньваць толькі нэгатыўна: напрыклад, пасля шэрагу ўнутраных перабудоваў ПБНФ прыйшла да выбараў больш згуртаванай арганізацыі, больш нацэленай на свае мэты ў існых варунках і... зь меншаю колькасьцю актывічных сябраў. Зразумела, што гэта было прыстасаваньнем да сытуацыі, аднак бяз гэткага прыстасаваньня партыя была б увогуле паралізаваная і пазбаўленая магчымасьцяў рэальнай палітычнай дзейнасьці. Менавіта пасля прэзыдэнцкіх выбараў палітычныя партыі зрабіліся асноўным рухавіком апазыцыі, і наступныя мясцовыя выбары паказалі эфэктыўнасьць гэткай тактыкі.

нае прыпыненне расейска-беларускага інтэграцыйнага праекту зь пераходам Лукашэнкі да рыторыкі абароны сувэрэнітэту з адначасовым умацаваньнем асабістай улады; прыход да ўдзелу ў публічнай палітыцы новай хвалі актывістаў, арыентацыя на непасрэдную працу з насельніцтвам ва ўмовах недаступнасьці легальных каналаў перадачы інфармацыі і дэлегалізацыі структураў грамадзянскай супольнасьці. Таксама гэты пэрыяд быў адзначаны заняпадам ранейшых аб'яднаўча-кааліцыйных структураў у асяродзьдзі апазыцыі — Каардынацыйная рада апазыцыйных палітычных партыяў і Каардынацыйная рада дэмакратычных сілаў зрабіліся недзеяздольнымі і фактычна распаліся. На месцы, якое раней займалі гэтыя структуры, быў распачаты працэс пабудовы надпартыйных кааліцыяў. Для ПБНФ своеасаблівым катарсысам пасьля паразы на выбарах сталася абарона нацыянальнага нэкропалю ў Курапатах, на месцы масавых расстрэлаў, — гэта было вяртаньне да вытокаў нацыянальна-адраджэнскай барацьбы з атрыманьнем глытка посьпеху для новай палітычнай дзейнасьці.

У снежні 2001 году на VII Зьездзе БНФ «Адраджэньне» (V Зьезд Партыі БНФ) былі падведзеныя вынікі выбараў 2001 году, і, нягледзячы на вострыя і крытычныя дыскусіі, быў выказаны давер існаму партыйнаму кіраўніцтву. Шмат хто з выступаўцаў на зьездзе наракаў на памылкі партыйнага кіраўніцтва падчас прэзыдэнцкіх выбараў — здача кандыдатуры Сямёна Домаша пад ціскам зьнешніх дарадцаў і хаўрус з намэнклятурнай апазыцыяй, слабая сувязь з рэгіёнамі і кепская арганізацыя цэнтральнага штабу, іншыя хібы. Аднак большасьць дэлегатаў зьезду падтрымала лідэра партыі Вінцука Вячорку, які быў зноў перабраны на пасаду старшыні партыі. Як альтэрнатыўная кандыдатура вылучыўся Вячаслаў Сіўчык, але ён набраў толькі каля чвэрці галасоў дэлегатаў партыйнага зьезду (81 голас з 327 магчымых). У той жа час у складзе кіроўнага органу партыі — Сойму — адбылася пэўная ратацыя кадраў, была ўлітая порцыя «свежай крыві» маладых лідэраў зь беларускіх рэгіёнаў, часта звязаных з «трэцім сэктарам» (мэнавіта ў сэгмэнце грамадзянскай супольнасьці палітычная актыўнасьць можа быць рэалізаваная безь небясьпекі ціску на месцы працы — насуперак працаўладкаваньню ў дзяржаўных альбо прыватных структурах; «трэці сэктар» ёсьць крыніцай кваліфікаваных кадраў для партыі). Таксама быў зьменены і склад намесьнікаў старшыні партыі, колькасьць якіх была скарачана з шасьці да чатырох чалавек. Пасаду намесьнікаў старшыні захавалі лідэр «Маладога Фронту» Павал Севярынец, рэдактар газэты «Ра-

бочы» Віктар Івашкевіч, прафэсар Юры Хадыка. Таксама на пасаду намесьніка была абраная кіраўнік юрыдычнай камісіі партыі Галіна Сямдзянава. У склад намесьнікаў не патрапіў Вячаслаў Сіўчык, які займаў гэтую пасаду раней, — згодна з унутрыпартыйнымі нормаў, дзеля забесьпячэньня адзінства «кіраўнічага кабінэту» і, напэўна, на шкоду прынцыпам дэмакратычнасьці, асоба, якая вылучалася на пасаду старшыні і не была падтрыманая Зьездам, ня можа балытавацца на намесьніка. Таксама ў выніку галасаваньня па кандыдатурах намесьнікаў старшыні не набралі неабходную колькасьць галасоў кіраўнік камісіі партыйнага навучаньня Аляксей Янукевіч і кіраўнік Магілёўскай абласной арганізацыі партыі Анатоль Фёдараў. Гэта быў зьезд тых, хто прайграў на прэзыдэнцкіх выбарах, і згаданыя кадравыя перастаноўкі былі неабходныя як аздаўленьне партыі дзеля далейшай эфэктыўнай дзейнасьці. Аднак падаецца, што паміж прынцыпамі кадравай стабільнасьці і ўліваньня новай крыві ўсё ж такія быў зроблены выбар на карысьць прынцыпу «старыны ня рушыць» — маладая генэрацыя, якая прайшла школу нацыянальнай выбарчай кампаніі і грамадзянскага мэнаджмэнту ў структурах «трэцяга сэктару», ужо была гатовая да рэалізацыі ўласных палітычных амбіцыяў у ходзе палітычных кампаніяў, але яшчэ не была дастаткова загартаваная, каб замяніць ранейшае дасьведчанае кіраўніцтва ва ўнутранай канкурэнцыі ў асяродзьдзі апазыцыйных палітычных партыяў. Такім чынам, кадравая ратацыя не была такой радыкальнай, якой яна магла б быць. Пазьней слухнасьць падобнай кадравай палітыкі была спраўджаная падчас мясцовых выбараў 2003 году. Адзначым таксама, што пасьля гэтага зьезду ў 2002 годзе некалькі вядомых асобаў пакінулі шэрагі партыі — быў выключаны кіраўнік Менскай абласной арганізацыі БНФ Валянцін Баранаў, а былы старшыня Гарадзенскай абласной арганізацыі Мікола Баўсюк быў спачатку адхілены ад пасады старшыні, а пазьней выйшаў з партыі.

У снежні 2002 году адбыўся пазачарговы VIII Зьезд БНФ «Адраджэньне» (VI Зьезд Партыі БНФ). Гэты зьезд не насіў характару справаздачна-выбарнага — пытаньне выбараў кіраўнічых органаў партыі на ім ня ставілася. Зьезд быў прысьвечаны ўнясенню зьменаў у статутныя і праграмныя дакумэнты партыі. Сярод унесёных у Статут Партыі БНФ зьменаў варта адзначыць забарону сябрам ПБНФ быць сябрамі іншых палітычных партыяў і зьмяненне парадку ўтварэньня арганізацыйных структураў партыі — быў замацаваны дазвол на ўтварэньне партыйных структураў бяз права юрыдычнай асобы (раней гэта не

было прадугледжана, што абмяжоўвала магчымасці партыі ў пашырэнні сеткі рэгіянальных структураў). На зьездзе была пастаўленая задача дамагчыся як мага большай зарэгістраванасці партыйных структураў, паколькі толькі наяўнасць зарэгістраваных філіяў партыі дазваляла рабіць вылучэнне кандыдатаў падчас парламэнцкіх і мясцовых выбараў.

Але гэты зьезд быў ня толькі тэхнічны — ён таксама выконваў важную праграмную функцыю. На зьездзе была прынятая і ўхваленая новая Праграма БНФ «Адраджэнне», якая больш адпавядала існым палітычным рэаліям. Гэтая праграма стала трэцім з тых праграмных дакументаў БНФ, якія пазначаюць этапы ў развіцці сучаснага беларускага грамадства. Першы праграмны дакумент Беларускага Народнага Фронту быў прыняты ў 1989 годзе і адпавядаў тагачасным гістарычным задачам, што стаялі перад беларускай нацыяй, — рэалізацыя права на нацыянальнае самавызначэнне, здабыццё сувэрэнітэту і дзяржаўнай незалежнасці, адраджэнне культуры і мовы, вырашэнне праблемаў Чарнобылю, пабудова грамадства на прынцыпах сацыяльнай справядлівасці, дэмакратыі і павагі да правоў чалавека. Можна сказаць, што фундаментальны з пунктаў той праграмы — нацыянальны і дзяржаўны сувэрэнітэт — быў у значнай ступені рэалізаваны, гэтаксама як адбыліся адчувальныя зрухі і ў іншых заяўленых у праграме накірунках. Напэўна, праграма БНФ часоў «перабудовы» была выкананая. Напачатку 1990-х перад рухам стаяла задача выпрацоўкі праграмы дзейнасці ва ўмовах незалежнай Беларусі. Гэта было ўвасоблена ў стварэнні Партыі БНФ і прыняцці праграмы ў рэдакцыі 1993 году (менавіта з таго часу, згодна са статутам Партыі БНФ, праграмай Партыі БНФ зьяўляецца праграма Грамадзкага аб'яднання БНФ «Адраджэнне»). Гэтаму дакументу, які прымаўся ў часы адноснай лібэралізацыі грамадства, было накіравана быць праграмным дакументам партыі ад часу яе лідэрскіх пазыцыяў на плюралістычнай палітычнай арэне ў момант прыняцця праграмы да часоў умацавання партыі ў якасці радыкальнай і прынцыповай апазіцыі да кіроўнага аўтарытарнага рэжыму ў 2002 годзе, калі нарэшце праграма была змененая. Трэба канстатаваць, што праграма 1993 году не была выкананая, партыя ня здолела дамагчыся рэальнай улады, без чаго была немагчыма яе рэалізацыя¹⁴.

Прынятая ў 2002 годзе праграма была адметная больш прадметнай і глыбокай прапрацоўкай пытанняў будучага дзяржаўнага будаўніцтва, а таксама скасоўвала найбольш адыёзныя і спрэчныя пункты старой праграмы БНФ (кшталту залежнасці грамадзянскіх правоў ад выканання грамадзянскіх абавязкаў альбо зацвярджэння парламэнтам вышэйшых кіраўнікоў рэлігійных канфэсіяў). У цэлым новая рэдакцыя праграмы набліжала Партыю БНФ да цэнтру палітычнага спектру, пазыцыянавала партыю ў якасці сучаснай правацэнтрэсцкай партыі ў агульнаеўрапейскім стылі.

У звязку з мадэрнізацыяй праграмы Партыі БНФ неабходна адзначыць, што да 2002 году ПБНФ і КХП-БНФ мелі агульны праграмны дакумент у выглядзе Праграмы БНФ «Адраджэнне» ў рэдакцыі 1993 году. З 2002 году гэтае дзіўнае становішча было выпраўлена і было зафіксаванае канчатковае — праграмнае — разыходжанне дзвюх палітычных плыняў. Тым ня менш нават гэтае праграмнае разыходжанне не датычылася ідэалагічных пастулятаў, а мела дачыненне толькі да пытанняў тэхнічнага характару — у сэнсе сьветапогляду і бачання гістарычнага лёсу беларускага народу дзье гэтыя партыі па-ранейшаму маюць шмат агульнага і па сутнасці рэпрэзэнтуюць адну ідэалагічную плынь.

Таксама на зьездзе 2002 году былі ўхваленныя асноўныя рашэнні што да падрыхтоўкі партыі і ейных рэгіянальных структураў да выбараў у мясцовыя саветы дэпутатаў у 2003 годзе. Такім чынам, 2002 год стаў годам падрыхтоўкі ПБНФ да выбараў дэпутатаў мясцовых саветаў — адмова ад стратэгіі байкатавання выбараў сталася прынцыповай зменай у тагачаснай партыйнай лініі. Партыя БНФ зноўку вярнулася да барацьбы за галасы выбаршчыкаў на падставе абноўленай партыйнай праграмы.

Мясцовыя выбары ў сакавіку 2003 году сталіся выпрабаваннем для рэгіянальных структураў і лякальных лідэраў ПБНФ. Згодна зь меркаваньнем саміх партыйцаў, падчас дадзеных выбараў ПБНФ атрымала пазытыўны вынік: у адрозьненне ад стратэгіі байкатавання мясцовых і парламэнцкіх выбараў у 1999, 2000, 2001 гадах, падчас дадзенай кампаніі партыя займала актыўную пазыцыю, сябры партыі збіралі подпісы, кантактавалі зь людзьмі, абыходзілі кватэры, раздаючы агітацыйную прадукцыю. Упершыню за

¹⁴ Грунтоўны аналіз праграмных дакументаў БНФ розных часоў можна знайсці ў выданні «Беларусь: сцэнары рэформаў» (Варшава: Фонд імя Сыцяпана Батуры, 2004. — 351 с.). Побач з праграмнымі дакументамі іншых беларускіх партыяў тут аналізуюцца і іншыя альтэрнатыўныя праграмы развіцця беларускага грамадства ў параўнанні з тым курсам, які праводзіцца дзейснай адміністрацыяй. Дзецца ацэнка гэтых праектаў з пункту гледжання міждyscyплінарнага падыходу.

шмат гадоў выступы сябраў ПБНФ у дзяржаўных медыях (у тым ліку на радыё) ня мелі характару апраўдання, а неслі пазытыўную праграму, набліжаную да жыцця. Нягледзячы на тое, што кандыдаты ад ПБНФ збольшага будавалі сваю праграму не на партыйнай ідэалёгіі, а на вырашэнні праблемаў лякальнай супольнасці, яны не цураліся сваёй прыналежнасці да апазыцыйнай палітычнай партыі. Такім чынам, падчас дадзенай кампаніі ідэалёгія ПБНФ разам з сучаснай палітычнай дактрынай партыі была данесеная да мясцовых грамадаў, але ўжо ў фармаце «апазыцыя вырашае праблемы вашай лякальнай супольнасці», а не «апазыцыя змагаецца з антынародным рэжымам». Як адзначаў старшыня Партыі БНФ Вінцук Вячорка, «падчас гэтай кампаніі мы ня толькі даведаліся пра праблемы мясцовых супольнасцяў, ня толькі данеслі да іх сваё бачанне рашэння гэтых праблемаў, але таксама падалі выразны сыгнал людзям — «Апазыцыя ёсць, і яна ведае, што рабіць»¹⁵. Але, напэўна, непазытыўнай навіной сталася тое, што для шмат каго зь беларусаў зьяўленне актывістаў ПБНФ было нечаканасцю: «А мы думалі, што вас больш няма». Падчас гэтай кампаніі вялікая частка партыйных актывістаў зразумела адмоўны ўплыў старой тактыкі байкатавання выбараў, якой партыя прытрымлівалася ў 1999–2001 гадах: адсутнасць працы з насельніцтвам прывяла да таго, што партыйныя актывісты адвучыліся адэкватным чынам рэагаваць на праблемы людзей. Посьпеху спрыяла і пабудова міжпартыйных рэгіянальных кааліцыяў напярэдадні выбараў: там, дзе кандыдаты ад апазыцыйных партыяў здолелі знайсці паразуменне з структурамі іншых партыяў і грамадзкімі арганізацыямі — там яны атрымалі посьпех. Аб'яднаная апазыцыя нарэшце адчула асалоду ад гульні ў камандзе і ад перамогі кааліцыйнай каманды.

Але галоўным і рэальным вынікам дадзенай кампаніі для партыі БНФ зьявілася тое, што шэраг партыйных вылучэнцаў атрымалі падтрымку выбаршчыкаў і былі абраныя дэпутатамі мясцовых саветаў сельскага і пасялковага, раённага і гарадскога ўзроўню. Пры гэтым падтрымку атрымалі як тыя з кандыдатаў, хто вылучаўся ад ПБНФ як ад партыі, так і тыя, хто вылучаўся шляхам збору подпісаў — зрэшты, у афіцыйных выбарчых матэрыялах заўжды пазначалася партыйная прыналежнасць кандыдата, таму зразумела, што насельніцтва галасавала менавіта за кандыдатаў ад ПБНФ. Упершыню з 1999 году сябры ПБНФ прыйшлі да ўлады, атрымалі дэпутацкія мандаты і

адпаведны інстытуцыянальны статус як носьбіты ўлады, дэлегаванай народам. Няхай сабе роля мясцовых саветаў у беларускай палітычнай сыстэме нязначная, але гэты фактар меў вялізарнае пазытыўнае псыхалагічнае значэнне: яскравы прыклад — нацыянальная вядомасць гораду Белаазёрску, дзе ў гарсавеце дэмакраты, пры лідэрскай ролі ПБНФ, напачатку атрымалі большасць месцаў. Гэтыя выбары прыўзнялі дух у партыі і падрыхтавалі яе сябраў да актыўнай працы на наступных выбарах — ужо каб здабыць мандаты дэпутатаў парламэнту і выйсці на нацыянальную палітычную сцэну. Пашыралася меркаванне, што нават з гэтым выбарчым заканадаўствам, нават улічваючы адміністрацыйны ўціск, нават у вельмі неспрыяльных умовах за ўладу можна змагацца электаральным чынам. Асабліва моцным гэтае адчуванне было ў тых, хто спрычыніўся да перамогі на мясцовых выбарах.

Выбары ў мясцовыя Саветы дэпутатаў 24 склікання сталіся важным выпрабаваннем сілаў для партыі БНФ, практыкаваннем для ўсіх этапаў выбарчай кампаніі — ад вылучэння сваіх сябраў у склад выбарчых камісіяў, збору подпісаў на карысць кандыдата да абскарджання ў судах незаконных дзеянняў выбарчых камісіяў. З улікам папярэдняй тактыкі байкатавання выбараў гэта была першая спроба ПБНФ працаваць з новым выбарчым заканадаўствам, калі не лічыць прэзідэнцкія выбары 2001 году, а для шмат каго з маладых партыйцаў — увогуле першая спроба выбарчай барацьбы, бо апошні раз партыя прымала ўдзел у выбарах у 1995 годзе. Такім чынам, ПБНФ атрымала каштоўны досвед рэальнай працы ва ўмовах неспрыяльнага стаўлення «гаспадароў выбарчай машыны». Падчас мясцовых выбараў у акруговыя выбарчыя камісіі патрапіў толькі адзін вылучэнец ад ПБНФ, а яшчэ адзін сябра партыі, вылучаны ад Грамадзкага аб'яднання БНФ «Адраджэнне», быў уключаны ў склад тэрытарыяльнай камісіі.

Але пры гэтым нельга забывацца на тыя праблемы, якія былі выяўленыя падчас гэтай кампаніі. Так, нельга не адзначыць тую мізэрную колькасць акругаў, на якіх выстаўляліся прэтэндэнты ад Партыі БНФ. Нават калі б усе з вылучаных Партыяй БНФ кандыдатаў атрымалі дэпутацкія мандаты, яны б не склалі і 1% ад агульнага дэпутацкага корпусу.

Было зарэгістравана 75 ініцыятыўных групаў дзеля збору подпісаў на карысць кандыдатаў — сябраў партыі БНФ (27 — па вылучэнні ў абласныя саветы, 18 — па вылучэнні ў раённыя

¹⁵ Выступ старшыні Партыі БНФ Вінцука Вячоркі на сходзе сябраў партыі ў г. Бабруйску ў красавіку 2003 году.

саветы, 30 — па вылучэнні ў гарадзкія і пасялковыя саветы). Варта адзначыць, што ніводнай з заяўленых ініцыятыўных групаў не было адмоўлена ў рэгістрацыі, што вельмі адрозніваецца ад наступных парлямэнцкіх выбараў 2004 году. 26 з 76 кандыдатаў, што вылучаліся шляхам збору подпісаў, было адмоўлена ў рэгістрацыі — у выбарчыя бюлетэні патрапілі толькі 50 кандыдатаў ад Партыі БНФ. Па выніках выбараў партыя атрымала 19 дэпутацкіх мандатаў (9 — у раённых саветах, 6 — у гарадзкіх саветах, 3 — у пасялковых саветах, 1 — у сельскім саветах), з якіх 8 былі вылучаныя непасрэдна праз партыйнае вылучэнне ад Партыі БНФ¹⁶. Пазьней, у часе давыбораў, быў абраны яшчэ адзін дэпутат сельскага савету. Пры гэтым некаторыя з дэпутатаў, якія карысталіся партыйнай падтрымкай падчас перадвыбарчай кампаніі, выйшлі з партыі. Гэта сведчыць пра тое, што некаторыя з кандыдатаў карысталіся падтрымкай з боку ПБНФ як дадатковым рэсурсам, не падзяляючы партыйнай ідэалёгіі альбо партыйнай палітычнай стратэгіі. Адзначым, што дэпутаты мясцовых саветаў ад Партыі БНФ складаюць ядро новастворанай Асамблеі дэпутатаў мясцовых саветаў, што на міжпартыйнай аснове аб'ядноўвае дэмакратычныя сілы ў лякальных прадстаўнічых органах улады.

Асобным эпізодам ва ўнутрыарганізацыйным развіцці Партыі БНФ у той час стаў сыход з партыі намесніка старшыні ПБНФ, лідэра маладзёвай арганізацыі «Малады Фронт» Паўла Севярынца — з ім партыя страціла значную колькасць партыйнай моладзі (тым ня менш рэальна пэўная колькасць сябраў і нават лідэраў «Маладога Фронту» па-ранейшаму ўваходзіць у ПБНФ). Спробы партыйнай моладзі ў 2002 годзе падчас З'езду Маладога Фронту замяніць Паўла Севярынца на іншага, больш кантраляванага чалавека, не прывялі да поспеху — у выніку галасавання Вадзім Саранчукоў прайграў некалькі галасоў Паўлу Севярынцу, а пазьней адмовіўся і ад пасады намесніка.

Яшчэ раней, да сыходу Севярынца, у лютым 2003 году, з партыі быў выключаны Вячаслаў Сіўчык. Сярод агучаных разыходжанняў, якія сталі падставай для выхаду з партыі яе вядомых дзеячоў, называліся хаўрус з антыбеларускімі сіламі насуперак неспрыяльнаму стаўленню да ідэалогічна блізкай КХП-БНФ, недэмакратычнае ўнутрыпартыйнае кіраўніцтва, няўвага да інтарэ-

саў партыйнай моладзі. Афіцыйнай фармулёўкай прычыны выключэння В. Сіўчыка сталася ягоная самастойная палітычная дзейнасць, што шкодзіла інтарэсам партыі. Гэтыя падзеі сталі баючым ударам для рэпутацыі партыі БНФ — за ёй замацаваўся імідж партыі з сур'ёзнымі кадравымі канфліктамі, якая ўтрымліваецца ад расколу толькі шляхам выключэння з партыі тых асобаў, чыё імя непарыўна звязанае менавіта з БНФ. Тым ня менш выключэнне альбо сыход па ўласным жаданні нязгодных з палітыкай партыйнага кіраўніцтва дазволілі прадухіліць небяспеку расколу партыі. У пэўным сэнсе, падобныя ўнутрыпартыйныя канфлікты ёсць парадакслымым сведчаннем дэмакратычнасці альбо ўнармаванасці ўнутрыпартыйнай жыцця ПБНФ — у гэтай партыі ўнутрыарганізацыйная барацьба адбываецца на падставе ўнармаваных звычаяў і правілаў працэдуры. Прынятыя ў партыі правілы паводзінаў прадугледжваюць магчымасць жорсткай крытыкі на адрас партыйнага кіраўніцтва альбо асобаў з іншым меркаваннем, прадугледжваецца адкрытасць партыйных дыскусіяў на стадыі выпрацоўкі палітычных рашэнняў. Гэта было цалкам немагчыма да 1999 году, калі любая крытычная заўвага пагражала расколам партыі альбо выключэннем сяброў. Цяпер партыйныя канфлікты ўнутры БНФ не павінныя заганыцца ў кулюарныя інтрыгі, а павінныя вырашацца падчас адкрытага палітычнага дыялёгу на падставе прынцыпаў права і адкрытай барацьбы меркаванняў і поглядаў.

Чарговы IX З'езд БНФ «Адраджэнне» (VII З'езд Партыі БНФ) сьнежня 2003 году ня стаў этапным, але і прахадным яго назваць нельга — былі падведзеныя вынікі выбараў у мясцовыя Саветы і прынятыя рашэнні што да падрыхтоўкі да наступных парлямэнцкіх выбараў — здаецца, падчас гэтага з'езду тактыка байкатавання выбараў ужо нікім не ўспрымалася ўсур'ёз. Былі прынятыя прынцыповыя рашэнні што да ўтварэння перадпарлямэнцкімі выбарамі шырокай кааліцыі апазіцыйных палітычных партыяў. Зноў акцэнтавалася ўвага на важнасці павелічэння колькасці зарэгістраваных і пастаўленых на ўлік структураў партыі ў рэгіёнах. Таксама ў кіраўніцтве партыі адбыліся кадравыя перастаноўкі, якія адпавядалі вынікам мясцовых выбараў. Старшыня Партыі Вінцук Вячорка захаваў сваю пасаду — вылучаны альтэрнатыўны кандыдат Алесь Астроўскі з га-

¹⁶ Дадзеныя пра партыйны ўдзел у гэтай выбарчай кампаніі і пра ягоныя вынікі можна знайсці ў выданнях «Выбары ў мясцовыя саветы дэпутатаў Рэспублікі Беларусь 24 склікання. Факты і каментары» (Мн.: ГА «Праваабарончы цэнтр «Вясна», 2003); «Выбар праз выбары. Аналіз удзелу рэгіянальных суполак партый і NGOs Рэспублікі Беларусь у выбарах у мясцовыя Саветы 2003 года» (Мн.: БАРЦ, 2003), а таксама ў згаданым вышэй выданні Аналітычнага грудка.

радзенскай партыйнай арганізацыі ня здолеў набраць больш за 30% галасоў. Колькасьць намесьнікаў засталася ранейшай. Пасаду намесьніка захавалі Юры Хадыка і Віктар Івашкевіч, але яе страціла Галіна Сямдзянава, якая не карысталася падтрымкай у асяродзьдзі рэгіянальных лідэраў з-за свайго ўдзелу ў выключэньні з партыі Сіўчыка і Баранава, а таксама з-за свайго іміджу жорсткага і бескампраміснага кіраўніка. Былі абраныя на пасаду намесьнікаў Алесь Міхалевіч і Аляксей Янукевіч, якія прадстаўляюць новую генэрацыю партыйцаў. На гэтым зьездзе маладзёвая плынь у партыі здолела правесці ў склад намесьнікаў адразу двух сваіх прадстаўнікоў, а таксама істотна павялічыла сваё прадстаўніцтва ў складзе Сойму.

Наступны, пазачарговы X Зьезд БНФ «Адраджэньне» (VIII Зьезд Партыі БНФ) адбыўся ўжо ў пэрыяд выбарчай кампаніі ў жніўні 2004 году і быў тэхнічным мерапрыемствам, скіраваным толькі на вылучэньне кандыдатаў. Ён адбываўся пад шчыльным кантролем з боку Міністэрства юстыцыі, аднак быў прызнаны легітымным і сапраўдным. Кантроль з боку Міністэрства юстыцыі і абласных Упраўленьняў юстыцыі за працэдурай вылучэньня партыйных кандыдатаў (нават з прыцягненьнем падначаленых органаў юстыцыі натарыусаў, хаця кантроль за дзейнасьцю палітычных партыяў і грамадзкіх аб'яднаньняў знаходзіцца вельмі далёка ад межаў іх кампэтэнцыі) прывёў да ліквідацыі некаторых партыйных структураў ужо пасля гэтага зьезду. Аднак арганізацыйная пабудова партыі дазволіла правесці паўнаважнае партыйнае вылучэньне ў склад акруговых выбарчых камісіяў і вылучэньне кандыдатаў у дэпутаты ад Партыі БНФ. У той самы час праца па вылучэньні ў склад участковых выбарчых камісіяў была незадавальняльнай, што сьведчыць пра кепскую сувязь партыйнага цэнтру зь першаснымі арганізацыямі. Гэтыя фактары патрабуюць пільнай увагі і, магчыма, удасканаленьня партыйнай структуры.

Структура Партыі БНФ

Напярэдадні парлямэнцкіх выбараў статутная структура Партыі БНФ засталася ранейшай. Узначальвае партыю старшыня ПБНФ, які мае на дадзены момант чатырох намесьнікаў. Вышэйшы орган ПБНФ — Зьезд, які зьбіраецца адзін раз на два гады. Дэлегаты Зьезду абіраюцца з прадстаўнікоў суполак і тэрытарыяльных арганізацыяў. У працы Зьезду могуць браць удзел прадстаўнікі грамадзкіх арганізацыяў і рухаў, якія падтрымліваюць БНФ. Такім чынам, аснову арганізацыйнай структуры партыі складаюць суполкі і мясцовыя

арганізацыі. Зьезд прымае рашэньне пра стварэньне ПБНФ і яе ліквідацыю; прымае Статут ды іншыя дакумэнты ПБНФ, робіць у іх дапаўненьні і зьмены; абмяркоўвае ды прымае рашэньні па прынцыповых пытаннях дзейнасьці Партыі БНФ, зацьвярджае асноўныя кірункі яе дзейнасьці; фармуе на два гады Сойм, зацьвярджае старшыню Партыі БНФ ды яго намесьнікаў, Рэвізійную камісію, заслухоўвае іхнія справаздачы, прымае іншыя рашэньні.

Сойм Партыі БНФ фармуецца зьездам і працуе паміж зьездамі ПБНФ у якасьці кіраўнічага органу (старшыня партыі і ягоныя намесьнікі ўваходзяць у Сойм *ex-officio*). Колькасьць сябраў Сойму на момант парлямэнцкіх выбараў складала 47 чалавек (на VII Зьездзе ПБНФ былі абраныя 49 сябраў Сойму, аднак двое зь іх напярэдадні парлямэнцкіх выбараў выйшлі з партыі). Сойм Партыі склікае Зьезд Партыі і вызначае парадак прадстаўніцтва на ім; арганізуе агітацыю за выбарчую плятформу «БНФ «Адраджэньне»; зацьвярджае сьпіс кандыдатаў у дэпутаты (партыйны сьпіс) ад Партыі БНФ, калі гэта адпавядае дзейнаму заканадаўству; агітуе за гэтых кандыдатаў падчас выбараў; вылучае кандыдатаў у дэпутаты ад Партыі БНФ па акругах, вядзе за іх агітацыю; вылучае прадстаўнікоў у выбарчыя камісіі; арганізуе кантроль за ходам і вынікамі выбараў; прымае рашэньні аб зваротах у дзяржаўныя органы Рэспублікі Беларусь, робіць заявы па найважнейшых пытаннях грамадзкага жыцьця; фармуе Ўправу Сойму Партыі БНФ і вызначае рэглямэнт яе працы, зацьвярджае кіраўнікоў і склад сэкцыяў, рабочых камісіяў і групаў; уносіць зьмены і дапаўненьні ў Статут Партыі БНФ дзеля прывядзеньня яго ў адпаведнасьць заканадаўству з наступным зацьвярджэньнем на Зьездзе.

Управа Сойму Партыі БНФ — выканаўчы орган партыі, яна фармуецца Соймам. Структура Ўправы, пэрыядычнасьць і прынцыпы яе фармаваньня вызначаюцца Соймам (зараз яна зьбіраецца раз на тыдзень і складаецца са старшыні і намесьнікаў старшыні партыі, прадстаўнікоў камісіяў, аканома Ўправы, адказнага сакратара Ўправы і сакратара Ўправы па працы з рэгіёнамі, сакратара па юрыдычных пытаннях). Управа Сойму Партыі забяспечвае практычнае выкананьне рашэньняў Зьезду і Сойму ПБНФ, каардынуе дзейнасьць суполак, тэрытарыяльных арганізацыяў, Радаў, аддзелаў ды іншых мясцовых партыйных структураў, ладзіць сувязь з грамадзкімі арганізацыямі і дзяржаўнымі органамі Рэспублікі Беларусь, рэгіструе суполкі і рэгіянальныя арганізацыі, надае ім статус юрыдычнай асобы,

вырашае іншыя пытаньні дзейнасьці партыі ў прамежках паміж пасяджэньнямі Сойму; выконвае даручэньні Сойму і забясьпечвае практычную рэалізацыю функцый Сойму падчас выбарчай кампаніі. Управа Сойму Партыі БНФ знаходзіцца ў Менску па юрыдычным адрасе партыі. Рэальна менавіта Ўправа зьяўляецца стала дзейным органам апэратыўнага прыняцьця палітычных рашэньняў ад імя ПБНФ і выкананьня палітычных рашэньняў.

Таксама ў структуры партыі створаныя камісіі па накірунках дзейнасьці. Сэкцыі і камісіі Сойму Партыі БНФ абагульняюць і распрацоўваюць для пасяджэньняў Сойму і Зьезду прапановы, праекты рашэньняў. Сэкцыі і Камісіі Сойму Партыі БНФ рэгіструюцца ва Ўправе, маюць статус і правы суполкі Партыі БНФ.

Структура партыйных камісіяў па стане на момант правядзеньня парлямэнцкіх выбараў

Назва	Старшыня
Палітычная	Вінцук Вячорка
Інфармацыйная	Віктар Івашкевіч
Грамадзкіх сувязяў	Вацлаў Арэшка
Сувязяў з грамадзянскай супольнасьцю	Алесь Бяляцкі
Выбарчы штаб	Галіна Сямдзянава
Арганізацыйна-праўная	Уладзімір Лабковіч
Міжнародная	Ігар Лялькоў
Партыйнага навучаньня	Аляксей Янукевіч
Камісія па культуры	Алесь Марачкін
Навуковых дасьледаваньняў	Не прызначаны
Чарнобыльская	Алесь Міхалевіч
Маладзёвая	Сяргей Мудрачэнка

Сярод камісіяў асаблівую функцыю выконвае палітычная камісія, адказная за распрацоўку праектаў усіх палітычных рашэньняў і стратэгічнае плянаваньне. Менавіта гэты орган згодна з фармальнай структурай партыі выконвае функцыі мазгавага цэнтру і цэнтру распрацоўкі рашэньняў, якія выносяцца на разгляд Сойму і Ўправы. Звычайна гэтая камісія зьбіраецца за дзень да чарговага Сойму на пленарнае паседжаньне, але бягучая праца камісіі працягваецца і ў пэрыяд паміж Соймамі, існуе практыка скліканьня тэрміновых паседжаньняў палітычнай камісіі. У адрозьненьне ад іншых камісіяў, яе склад закрыты і фармуецца па пасадзе — са старшыні і намесьнікаў старшыні партыі, адказнага сакратара Ўправы, кіраўнікоў камісіяў, акрамя культурніцкай і чарнобыльскай,

старшыняў абласных арганізацыяў. Менавіта на палітычнай камісіі адбываецца асноўная частка партыйных дыскусіяў і спрэчак, вынесеныя ёю рэкамэндацыі амаль ніколі не адхіляюцца Соймам.

Натуральна, Рэвізійная камісія партыі мае адмысловы статус кантрольна-рэвізійнага органу партыі.

Напярэдадні парлямэнцкіх выбараў 2004 году ў Партыі БНФ актывізавалася дзейнасьць прэсвай службы. Якасьць ейнай працы відавочна палепшылася ў параўнаньні з 2000–2002 гадамі, аднак яна яшчэ не стварае моцнай канкурэнцыі працы прэс-службаў асноўных гульцоў на апазыцыйным інфармацыйным полі — АГП і Хартыі-97. Таксама ў гэты пэрыяд відавочна палепшыўся ўзровень міжнародных сувязяў ПБНФ — быў заключаны шэраг пагадненьняў з партнэрскімі партыямі іншых краінаў, усталяваныя кантакты зь дзяржаўнымі органамі краінаў, зацікаўленых у прасоўваньні дэмакратычных зьменаў у Рэспубліцы Беларусь. За кошт пазытыўнай нацыянальнай і дэмакратычнай ідэалёгіі ПБНФ захавала вядучыя ролі ў асяродзьдзі дэмакратычнага сэгмэнту беларускай грамадзянскай супольнасьці — зьбольшага рэгіянальных няўрадавых арганізацыі дэмакратычнага кірунку больш схільныя да падтрымкі дзейнасьці БНФ, чымся іншых партыяў.

Напярэдадні выбараў Партыя БНФ валодала досыць разгалінаванай сеткай арганізацыйных структураў. Як мы ўжо адзначалі, на папярэдніх зьездах партыі менавіта гэтаму кірунку працы — рэгістрацыі і пастаноўцы на ўлік мясцовых аддзяленьняў — надавалася вялікая ўвага. Аднак варта адзначыць, што ў параўнаньні з 90-мі гадамі колькасьць партыйных структураў зьменшылася — выявіліся наступствы перарэгістрацыяў 1995 і 1999 гадоў. Да таго ж падчас разьмежаваньня з КХП-БНФ частка партыйных суполак адыйшла да новаўтворанай Кансэрватыўна-Хрысьціянскай партыі. Цяпер ужо нельга казаць, што Партыя БНФ валодае самай вялікай сеткай зарэгістраваных мясцовых філіяў.

На момант правядзеньня парлямэнцкіх выбараў 2004 году Партыя БНФ мела наступную колькасьць арганізацыйных структураў: у Менску — гарадзкая арганізацыя і 9 раённых арганізацыяў, якія аб'ядноўвалі 25 партыйных суполак; у Менскай вобласьці — абласная арганізацыя і 7 раённых, гарадзкіх гарадоў абласнога падпарадкаваньня і рэгіянальных арганізацыяў, якія аб'ядноўвалі 17 суполак; У Гомельскай вобласьці — абласная арганізацыя і 4 раённыя, гарадзкія і раённа-гарадзкія арганізацыі, якія аб'ядноўвалі 12 суполак; у Брэсцкай вобласьці — абласная арганізацыя і

6 раённых і гарадзкіх арганізацыяў, якія аб'ядноўвалі 16 суполак. У Віцебскай вобласці не было створана абласной альбо раённай арганізацыі, дзейнічалі 5 партыйных суполак. У Гарадзенскай вобласці абласной арганізацыі не было створана, дзейнічалі Гарадзенская гарадзкая арганізацыя і 2 суполкі. У Магілёўскай вобласці была пастаўленая на ўлік толькі адна суполка ў Шклоўскім раёне. Такім чынам, відавочна, што магілёўскі, гарадзенскі і часткова віцебскі рэгіён не валодалі вялікім патэнцыялам у сэнсе наяўнасці легальных партыйных структураў. Тым ня менш не заўжды колькасць партыйных суполак, якія былі зарэгістраваныя альбо пастаўленыя на ўлік, адлюстроўвае сапраўдную колькасць сяброў партыі ў дадзеным рэгіёне. Так, Магілёўская вобласць, у якой дзейнічала толькі адна суполка, заяўляла праяўнасць больш за 200 сяброў партыі ў Магілёве і Бабруйску, якія, аднак, не маглі стварыць арганізацыйных структураў з-за перашкодаў мясцовых уладаў (у 1999–2001 гадах у гэтым рэгіёне было ліквідавана некалькі арганізацыйных адзінак Партыі БНФ). Агулам па стане на 17 кастрычніка 2004 году афіцыйна былі зарэгістраваныя 78 партыйных пярвічных арганізацыяў ПБНФ.

На чарговым VII З'ездзе Партыі БНФ, які адбыўся 20 снежня 2003 году, згодна з паведамленнем Сойму партыі, колькасць сябраў партыі, якія знаходзіліся на ўліку ў партыйных структурах, складала 1389 чалавек. У той жа час, у адказе на запыт начальніка ўпраўлення грамадзкіх аб'яднанняў Міністэрства юстыцыі Міхаіла Сухініна ад 1 сакавіка 2004 году адзначалася, што ў розных адміністрацыйна-тэрытарыяльных адзінках Рэспублікі Беларусь і за мяжой краіны пражываюць сябры Партыі БНФ без утварэння суполак (у колькасці 1 альбо больш сябраў партыі ў населеным пункце). Таксама адзначалася, што некаторыя арганізацыйныя структуры партыі знаходзяцца ў працэсе рэгістрацыі. Такім чынам, па стане на сакавік 2004 году прыкладна каля тысячы прыхільнікаў партыі БНФ не былі прымацаваныя да арганізацыйных структураў партыі з-за праблемаў з рэгістрацыяй структураў. Па стане на 15 студзеня 2005 году, напярэдадні пазачарговага з'езду ПБНФ, партыйнае кіраўніцтва рапартавала пра павелічэнне колькасці сябраў партыі ў зарэгістраваных суполках да 1435 сябраў. Для па-

раўнання, напачатку 1990-х кіраўніцтва БНФ «Адраджэнне» сцвярджала, што ў яго шэрагах налічвалася каля 150 000 чалавек¹⁷. У сярэдзіне 1990-х сцвярджалася, што ў якасці сябраў партыі зарэгістравана больш за 10 000 чалавек¹⁸. Трэба адзначыць, што цяпер улік сябраў ПБНФ не пастаўлены належным чынам — гэта звязана ня толькі з арганізацыйнымі хібамаі, але і з небяспэкай таго, што спісы сябраў апазыцыйнай партыі, патрапіўшы ў дзяржаўныя органы, могуць пашкодзіць інтарэсам партыі і выклікаць рэпрэсіі супраць шараговых партыйцаў у рэгіёнах.

Сетка зарэгістраваных партыйных структураў не заўжды перакрываўвалася з зарэгістраванымі структурамі Грамадзкага аб'яднання «БНФ «Адраджэнне». Пры гэтым па некаторых рэгіёнах шчыльнасць зарэгістраваных структураў каляпартыйнага грамадзкага аб'яднання істотна перавышала колькасць уласна партыйных пярвічак і арганізацыяў. Так, напрыклад, па Гарадзенскай вобласці, дзе была зарэгістраваная толькі адна партыйная структура раённага ўзроўню, дзейнічала ажно 10 раённых арганізацыяў ГА «БНФ «Адраджэнне», а таксама каля 30 суполак гэтага грамадзкага аб'яднання. У Магілёўскай вобласці, дзе арганізацыйных структураў раённага ўзроўню ПБНФ увогуле не мела, ГА «БНФ «Адраджэнне» мела 3 раённыя структуры з правам юрыдычнай асобы. У сталіцы дзейнічалі 8 раённых арганізацыяў грамадзкага аб'яднання (у Фрунзэнскім раёне Менску была зарэгістраваная партыйная раённая арганізацыя, аднак адсутнічала структура грамадзкага аб'яднання). У Менскай вобласці дзейнічалі 5 раённых і гарадзкіх структураў ГА «БНФ «Адраджэнне», у Гомельскай вобласці — 4 структуры. Былі зарэгістраваныя Гомельская, Гарадзенская, Магілёўская, Менская абласная і Менская гарадзкая арганізацыйныя структуры ГА «БНФ «Адраджэнне» на абласным узроўні. У Берасцейскай і Віцебскай абласцях, дзе дзейнічалі, адпаведна, 2 і 4 раённыя арганізацыі грамадзкага аб'яднання, абласныя структуры не былі зарэгістраваныя. Такім чынам, сетка прыхільных да партыі грамадзкіх структураў была больш шчыльная, чым сетка ўласна партыйных арганізацыйных структураў. Амаль усе яны былі зарэгістраваныя ў 2000–2001 гадах, ужо пасля размежавання з КХП-БНФ. Варта адзначыць, што колькасць сяб-

¹⁷ Зам А. Беларускі нацыяналізм ці нацыяналізм Беларусі? // Беларускі гістарычны агляд. 1998, № 7. С. 69–96.

¹⁸ http://pages.prodigy.net/dr_fission/bpf/bpfintro.htm

роў ПБНФ меншая за колькасць сяброў ГА «БНФ «Адраджэнне» — пэўная колькасць асобаў не далучаецца да партыі, пры гэтым актыўна ўдзельнічае ў культурніцкай дзейнасці ГА «БНФ «Адраджэнне», а некаторым з сябраў ГА «БНФ «Адраджэнне» не дазваляе далучацца да ПБНФ іх сяброўства ў іншых партыях.

Партыя БНФ вызнае дэмакратычныя нормы ўнутрыпартыйнага жыцця. Гэта азначае адсутнасць культу правадыра і няскільнасць да пабудовы сыстэмы кліентэлы вакол лідэра партыі. Адначасова гэта дазваляе разгортваць у межах партыі партыйныя інтрыгі, фармаваць ідэалагічныя групы і блёкі, зрэшты, не перашкаджае фармаванню асабістых кліентэл некаторых партыйных дзеячоў. Дэмакратычны лад партыйнага жыцця прадугледжвае свабодную канкурэнцыю партыйных плыняў, іхнюю барацьбу (пра што ўжо ўгадвалася вышэй). Няхай гэта і наносіць пэўныя страты партыйнаму іміджу, аднак рэальна ў Партыі БНФ існуе некалькі ўнутрыпартыйных групавак. Гэта выяўляецца збольшага ў шэрагах кіраўніцтва і мала закранае рэгіянальныя актыў, хоць лідэры партыйных групаў і імкнуцца атрымаць прыхільнасць рэгіянальных структураў. Можна сказаць з пэўнай доляй спрашчэння, што ход унутрыпартыйных дыскусіяў і вынікі ва ўнутрыпартыйных спрэчках, а таксама лёс палітычных амбіцыяў лідэраў вырашаецца менавіта ў рэгіёнах. Хто з партыйных дзеячоў здолее прапанаваць рэгіянальным структурам задавальняльную праграму — той і атрымае перамогу на наступным зьездзе.

На дадзены момант унутры ПБНФ ідэалагічна дамінуе група «старых партыйцаў», загартаваная шматгадовым сяброўствам у ПБНФ (часам — ад заснавання Беларускага Народнага Фронту і нават «Талакі», але ёсць і маладзейшыя), а таксама аб'яднаная супольнай працай у часы размежавання з КХП-БНФ. Аднак гэтая дамінантная ў ідэйным плане група не з'яўляецца адназначна кіраўнічым ядром партыі, як гэта было да 2002 году.

Кіраўнічай групай у партыі на дадзены момант з'яўляецца ўстойлівая канфэдэрацыя прыхільнікаў лідэра партыі Вінцука Вячоркі. Гэтую групу аб'ядноўвае супольнае бачанне стратэгічных дзеянняў партыі на бліжэйшы перыяд, а таксама вернасць партыйным інтарэсам. Гэтая група ўключае ў сябе ня толькі прадстаўнікоў «старой гвардыі», але і іншых, пазнейшых, генэрацыяў.

Ядром гэтай групы з'яўляецца «кухонны кабінэт» (5–7 чалавек) вакол старшыні партыі, у якім абмяркоўваюцца праекты партыйных дзеянь-

няў па стратэгічных пытаннях з пункту гледжання партыйнага кіраўніцтва. З улікам таго, што старшыня партыі Вінцук Вячорка схільны да каманднай гульні і кіруе партыяй не як правадыр, а як грамадзкі лідэр — праекты рашэнняў, абмеркаваныя і зацверджаныя ў «кухонным кабінэце», заўжды робяцца афіцыйнай пазыцыяй старшыні партыі, прапануюцца на разгляд палітычнай камісіі, Управы і Сойму. Часцей за ўсё распрацаваныя тут праекты рашэнняў прымаюцца гэтымі органамі. Удзел у «кухонным кабінэце» не звязаны з атрыманнем пэўнай афіцыйнай пасады ў партыі — у яго ўваходзяць паводле палітычнага ўплыву.

Менавіта да групоўкі «старых партыйцаў» належыць і шэраг кіраўнікоў рэгіянальных аддзяленняў партыі. Рэгіянальныя партыйныя правадыры існуюць, але іх роля ў партыйным жыцці не такая вялікая, яны не ствараюць пагрозы рэгіянальнага сепаратызму, за гэтыя пасады ня б'юцца, уплыў унутры партыі можна здабываць і іншым чынам. Збольшага пасада кіраўніка рэгіянальнай партыйнай структуры дае не выгоды, а праблемы — гэтую працу звычайна выконваюць фанатычныя і самаадданыя людзі. Дынаміка змены партыйных кіраўнікоў рэгіянальных структураў не вызначаецца скандальнасцю альбо канкурэнтнасцю — звычайна ратацыя кадраў на гэтай пасадзе адбываецца са згоды прадстаўнікоў цэнтральных кіраўнічых органаў партыі альбо праз рэалізацыю мясцовых пагадненняў.

З выключэннем з партыі Вячаслава Сіўчыка і Паўла Севярынца ў партыі больш няма апазыцыйнай групы «старых партыйцаў», якая б пагражала рэалізацыі выпрацаванай гэтай групай партыйнай лініі. Адыход ад БНФ Паўла Севярынца прадухіліў насыпелы партыйны крызіс, які мог паўстаць з-за асабістых амбіцыяў Севярынца, аднак прывёў у глыбокую стагнацыю маладзёвую палітыку партыі. Амаль да 2005 году маладзёвая палітыка ў ПБНФ (якая непаруўна звязаная з прыцягненнем у партыю новых прыхільнікаў) выяўлялася ў пераадоленні наступстваў страты Маладога Фронту. Моладзь не ўтварае ў партыі самастойнай маналітнай фракцыі і размеркаваная паміж групоўкамі, арыентаванымі на персоны двух намеснікаў старшыні партыі — Алеся Міхалевіча і Аляксея Янукевіча. Абодва гэтыя намеснікі разглядаюцца як асноўныя прэтэндэнты на пасаду старшыні партыі пасля Вінцука Вячоркі, і самі яны таксама не хаваюць уласных амбіцыяў. Групоўка Алеся Міхалевіча больш моцная ў рэгіёнах, яна здолела прыцягнуць да сябе большую колькасць прыхільнікаў з шэрагаў маладой і сярэдняй генэрацыі партыйцаў, мае

трывалыя пазыцыі ў асяродку прыхільных да партыі няўрадавых арганізацыяў. Групоўка Аляксея Янукевіча больш слабая ў колькасным плане, але яна трымае пад кантролем шэраг стратэгічных пасадаў у партыйнай структуры і карыстаецца падтрымкай асноўнай часткі «старых партыйцаў».

Сымпатыкі былога лідэра Зянона Пазыняка (што не знайшлі моцы сыйсцы з партыі альбо не падтрымлівалі ідэю расколу) больш не ўтвараюць рэальнай палітычнай групы — ад іх зыходзіць інтэнцыя да паразуменьня з КХП, пэўны сантымент у дачыненні да былога лідэра і да мінулых слаўных часоў БНФ, аднак выразнай палітычнай праграмы тут няма. Гэтая ўнутрыпартыйная дыскусія на дадзеным этапе скончана на карысць сучаснага кіраўніцтва.

На IX Зьездзе БНФ «Адраджэньне» (VII Зьезд Партыі БНФ) напрыканцы 2003 году група маладых партыйцаў увайшла ў вышэйшае кіраўніцтва партыі. Скаардынаваныя дзеянні дзвюх групавак Янукевіча і Міхалевіча, што пазытыўна выявілі сябе падчас мясцовых выбараў і пакаштавалі смак перамогі, удзелу ў выбарчай кампаніі, дазволілі гэтым групоўкам аб'яднанымі сіламі атрымаць шэраг партыйных пасадаў. Пасады намеснікаў у выніку ўзгодненага галасавання атрымалі Алесь Міхалевіч і Аляксей Янукевіч, шэраг іх прыхільнікаў увайшлі ў склад Сойму і Ўправы (заўважым, што сярод прапанаваных старшынёй партыі Вінцуком Вячоркам кандыдатураў на пасаду намесніка не было Алесь Міхалевіча — ён быў вылучаны дэлегатамі зьезду). Іх аптымізм прыўзняў агульнапартыйны настрой. Сфармавалася гэтая плынь ужо даўно (Севярынец называе гэтых людзей «пакаленьнем Маладога Фронту»), але ўсёвядомлі яны сваю ідэнтычнасць у 2001–2002 гадах. Зараз, з выходам лідэра Маладога Фронту з шэрагаў партыі (пры гэтым некаторыя зь лідэраў Маладога Фронту і шмат хто з маладафронтаўцаў не прыпынілі сяброўства ў партыі), згаданыя групоўкі вакол маладых намеснікаў старшыні партыі зьяўляюцца цалкам канструктыўнымі — у тым сэнсе, што атаесамляюць свае ўласныя палітычныя праекты толькі ў межах партыі БНФ, то бок пытаньні вырашаюцца толькі праз здабыццё ўлады ў партыі, а не праз раскол. Зараз паміж гэтымі дзвюма палітычнымі групоўкамі, якія ў межах маладзёвай плыні разам увайшлі ў вышэйшыя эшэлёны партыйнага кіраўніцтва, не назіраецца кансалідаванай працы: гэта два палітычныя праекты, скіраваныя на правядзеньне сваіх лідэраў на пасаду кіраўніка Партыі БНФ. Стратэгічнае адрозьненне паміж гэтымі двума праектамі палягае ў пытаньні

стаўленьня да дзейнага партыйнага кабінэту. Спрэчка паміж гэтымі двума праектамі будзе, напэўна, вырашаная ўжо пасля прэзыдэнцкіх выбараў 2006 году, на наступным партыйным зьездзе, падчас выбараў старшыні партыі.

Па сацыяльным складзе Партыя БНФ традыцыйна была партыяй культурных дзеячоў і настаянікаў (лідэры партыі), рабочай інтэлігенцыі, інжынэраў і ІТР (сярэдняе зьвяно і шараговыя партыйцы). Аднак зараз усё большую плынь ствараюць прадстаўнікі «трэцяга сэктару» — ПБНФ пераўтвараецца ў партыю «НЖО-шнікаў», менавіта яны зараз утвараюць пераважную большасьць у кіраўніцтве партыі і рэальна вызначаюць партыйную палітыку.

* * *

Такім чынам, да выбарчай кампаніі 2004 году Партыя БНФ падыйшла са спадзяваньнем разьвіць посьпех, атрыманы падчас мясцовых выбараў 2003 году. У параўнаньні з 1999–2002 гадамі партыя істотна палепшыла сваю ўнутраную арганізаванасьць, удасканалілася структура кіраваньня партыяй, ёсць посьпехі ў галіне інфармацыйнай працы і ў наладжваньні сувязяў з замежнымі партнёрамі. Гэта адбылося без карэннай ломкі партыйнай арганізацыі, аднак запатрабавала прыняцьця шэрагу непапулярных захадаў. Партыя захоўвае ўстойлівасьць, але пры гэтым набліжаецца па сваім стане да закрытай «сэкты» альбо няўрадавай арганізацыі з шырока разгалінаванымі рэгіянальнымі структурамі — адсутнасць справядлівай электаральнай барацьбы і перамогаў шкодзіць ня толькі іміджу партыі, але маральнаму духу партыйных сябраў.

Палітычнае становішча ў краіне няспынна пагаршалася, распаўсюджаньне адзінай дзяржаўнай ідэалёгіі і павелічэньне ціску на іншадумцаў сьведчыла пра ажыцьцяўленьне курсу на пабудову таталітарнай мадэлі грамадзтва. У існай палітычнай мадэлі палітычныя партыі страчвалі магчымасьць выкананьня сваёй асноўнай функцыі — барацьбы за ўладу электаральным шляхам, яны засталіся толькі знакавым увасабленьнем палітычнай альтэрнатывы, якая таксама выяўляецца на ўзроўні свабодных мэдыяў і структураў грамадзянскай супольнасьці. У гэтых умовах павялічылася актуальнасьць аб'яднаўчых працэсаў у колах палітычнай апазыцыі. Партыя БНФ была адным зь ініцыятараў стварэньня напярэдадні парлямэнцкіх выбараў шырокай кааліцыі палітычных партыяў і грамадзкіх сілаў дэмакратычнай арыентацыі. «Народная кааліцыя 5+» стала дзейсным інструмэнтам кансалідацыі ўсіх

прадэмакратычных сілаў у грамадстве. Нягледзячы на паразу на парлямэнцкіх выбарах, дадзены досвед прадэманстраваў магчымасць супольных дзеянняў на карысць дэмакратыі ў Беларусі ўсіх асноўных суб'ектаў палітычнай апазыцыі.

Але напярэдадні гэтых вырашальных падзеяў Партыя БНФ, таксама як і іншыя партыі Аб'яднаных дэмакратычных сілаў, мусіць звярнуць пільную ўвагу на пытанні арганізацыйнага развіцця. У дачыненні да партыі БНФ гэта азначае ўдасканаленне сувязяў паміж цэнтрам і рэгіянальнымі структурамі (ня толькі абласнымі, але і першаснымі), паляпшэнне інфармацыйна-аналітычнай працы і працы прэсавай службы. Неабходна правесці пераўлік сяброў і прыхільнікаў партыі для вызначэння чалавечага рэсурсу Партыі БНФ — звычайнага анкетавання ўдзельнікаў З'езду і кіраўнікоў першасных аддзяленняў для гэтай працы, відавочна, ужо недастаткова. ПБНФ мусіць развіваць і пашыраць сувязі з грамадзкімі аб'яднаннямі дэмакратычнай скіраванасці — інакш гэты рэсурс партыі можа быць страчаны. Прыкладам гэтай працы можа быць актывізацыя маладзёвага накірунку ў дзейнасці партыі, які быў звязаны з выкарыстаннем нефармальных маладзёвых ініцыятываў, у тым ліку і звязаных з зачыненым Нацыянальным гуманітарным ліцэем імя Я. Коласа. Ва ўмовах зачысткі грамадзянскага сектара, гэта значыць ліквідацыі вялікай колькасці незалежных грамадзкіх аб'яднанняў, павялічылася ўвага да юрыдычных аспектаў дзейнасці партыі. І, самае галоўнае, шматгадовы досвед паразы ў партыйнай дзейнасці прывёў да таго, што за партыяй трывала замацаваўся імідж няўдачнікаў, якія ня здольныя дамагчыся рэалізацыі ўласных плянаў. З-за гэтага партыя губляе ня толькі імідж у вачах насельніцтва, але таксама і ўласных сяброў — з партыі сыходзяць, зь ёй страчваюць сувязь, да яе не далучаюцца новыя сябры. Жыццёва неабходна павысіць матывацыю партыйнай дзейнасці, заахвоціць актыўных і прыцягнуць новых сяброў партыі. Неабходныя новыя формы ўнутрыпартыйнай камунікацыі паміж сябрамі партыі, паміж кіраўніцтвам і шарагоўцамі, паміж рэгіянальнымі структурамі, а таксама новыя шляхі матывавання партыйцаў. Перад партыяй стаіць задача стварэння пазытыўнага вобразу перад сваімі сябрамі, што з'яўляецца неабходным папярэднім крокам перад стварэннем пазытыўнага вобразу ў вачах насельніцтва.

Толькі навуковы і сур'ёзны падыход да партыйнага жыцця зь неперадузятым разуменнем хібаў і пралікаў кіраўніцтва дазволіць пераўтварыць беларускія палітычныя партыі ў рэальнага

актора палітычнай сістэмы. Партыі БНФ вельмі бракуе прафесійнага аналітычнага цэнтра. Дастаткова часта партыйнае кіраўніцтва вымушанае рэфлексаваць над чужымі прапановамі і кіравацца ў сваёй дзейнасці чужымі напрацаўкамі. Адсутнічае цэнтр аналізу бягучай палітычнай сытуацыі з партыйнага пункту гледжання, які мог бы ня толькі пастаўляць партыйнаму кіраўніцтву абгрунтаваныя высновы і прапановы для прыняцця палітычных рашэнняў, але і ствараў бы якасныя пляны дзеянняў партыі на кароткатэрміновую перспектыву.

Дадзеныя нарыс павінны служыць актывізацыі даследніцкай працы ў накірунку вывучэння сапраўднага стану і развіцця беларускіх палітычных партыяў. Вызначэнне моцных і слабых бакоў кожнай з партыйных арганізацыяў дэмакратычнай кааліцыі, разуменне пагрозаў і магчымасцяў партыяў уяўляе як практычны, так і навуковы інтарэс. Здабыццё ведаў пра рэальныя праблемы партыйнай сістэмы прыносіць карысць навуцы і можа служыць інтарэсам дэмакратычных пераўтварэнняў у Беларусі.

Літаратура

1. *Антысавецкія рухі ў Беларусі: 1944–1956.* — Мн.: *Архіў Найноўшае Гісторыі*, 1999.
2. *Беларусістыка: Палітычныя партыі Беларусі: Тэматычны зборнік.* — Мн.: НАН Беларусі, *АДДЗ. навук. інфарм. па гуманітар. навук*, 1996. — 414 с.
3. *Беларуская палітычная сыстэма і прэзідэнцкія выбары.* — Мн.: *Аналітычны грудок; Варшава, IDEE*, 2001. — 480 с.
4. *Беларусь: сцэнары рэформаў.* — Варшава: *Фонд імя Сьцяпана Батуры*, 2004. — 351 с.
5. *Буховец О., Фурман Д. Электоральное поведение белорусских регионов // Белоруссия и Россия: общества и государства.* — М.: *Права человека*, 1997. С. 184–225.
6. *Бюлетэнь беларускай незалежніцкай партыі. Орган вызвольнага Сялянска-Работніцкага Руху. № 1. Перадрук // Беларускі Рэзыстанс. 2005, № 1(2). С. 63–84.*
7. *Бяляцкі А. Дваццаць год таму... // Бюлетэнь Асамблеі НДА. 2002, № 2–4.*
8. *Бяляцкі А. Канспірацыя // Асамблея. 2004, № 6–7.*
9. *Володин В. В., Огурцов Е. Е. Гражданская партия, хроника, факты, люди, события. Мн., 2000.*
10. *Выбар праз выбары. Аналіз удзелу рэгіянальных суполак партый і NGOs Рэспублікі Беларусь у*

- выборах у мясцовыя Саветы 2003 года. — Мн.: БАРЦ, 2003. — 36 с.
11. Выбары ў мясцовыя саветы дэпутатаў Рэспублікі Беларусь 24 склікання. Факты і каментары. — Мн.: ГА «Праваабарончы цэнтр «Вясна», 2003. — 144 с.
 12. Выборы Президента Республики Беларусь — 2001: Факты и комментарии. — Мн.: Тесей, 2002. — 248 с.
 13. Дэмакратычная апазыцыя Беларусі: 1956–1991. Пэрсанажы і кантэкст. — Мн.: Архіў Найноўшае Гісторыі, 1999.
 14. Зам А. Беларускі нацыяналізм ці нацыяналізм Беларусі? // Беларускі гістарычны агляд. 1998, № 7. С. 69–96.
 15. Информационный бюллетень Объединенных демократических сил. 2005, № 1.
 16. Кузнецов Н. В. Политические партии Беларуси: от истории к современности. — Мн.: НКФ «Экоперспектива», 1996. — 31 с.
 17. Маніторынг парламенцкіх выбараў і рэспубліканскага рэферэндума ў Рэспубліцы Беларусь. 2004 год. — Мн.: Праваабарончы цэнтр «Вясна», 2005. — 152 с.
 18. Медыя-маніторынг у Беларусі: «Парламенцкія выбары 2004 года ў сродках масавай інфармацыі Беларусі». — СПб.: Невский простор, Беларуская асацыяцыя журналістаў, 2005. — 96 с.
 19. Мясцовыя выбары ў найноўшай палітычнай гісторыі Беларусі. — Мн.: Аналітычны грудок, 2003. — 296 с.
 20. Навіны БНФ. 2005, № 1 (79)–5 (83).
 21. Найноўшая гісторыя беларускага парлямэнтарызму. — Мн.: Аналітычны грудок, 2005. — 320 с.
 22. Наумова С. Политические партии в Республике Беларусь: динамика развития // Адкрытае грамадства. 2000, № 2 (8). С. 8–12.
 23. Национальная безопасность Республики Беларусь. Современное состояние и перспективы / Мясникович М. В., Никитенко П. Г., Пузилов В. В. и др. — Мн.: ИООО «Право и экономика», 2003. — 562 с.
 24. Неформальные объединения в политической жизни республики. — Мн., 1990.
 25. Носаў С. Ты памятаеш, як усё пачыналася... // ARCHE. 2004, № 5.
 26. Падзелу БНФ на партыю і рух не адбылося // Свабода. № 24. 16.06.1995. С. 4.
 27. Палітычныя партыі Беларусі. — Мн.: «Згода», 1994. — 264 с.
 28. Парадак правядзення грамадскай кампаніі па вылучэнні адзінага кандыдата ў прэзідэнты Рэспублікі Беларусь. — Мн.: Планава-аналітычная група Аб'яднаных дэмакратычных сілаў, 2005. — 34 с.
 29. Парламентские выборы в Беларуси, январь 1996 года. — Мн.: НИСЭПИ, 1996. — 352 с.
 30. Пліско М. Партогенез в современной Беларуси // Адкрытае грамадства. 2000, № 2 (8). С. 13–23.
 31. Побудова ефективної політичної партії. — Киев: Фонд «Європа-XXI», 2003. — 288 с.
 32. Политические партии Беларуси. — Мн.: БГЭУ, 1997. — 136 с.
 33. Политические партии Беларуси — необходимая часть гражданского общества: материалы семинара / Авт.-сост. Александр Федута, Олег Богоцкий, Виктор Мартинович. — Мн.: Фонд им. Ф. Эберта, 2003. — 113 с.
 34. Политические партии Беларуси перед вызовом парламентских выборов: аналитический доклад. — Мн.: НИСЭПИ, 1995. — 34 с.
 35. Политические партии: Беларусь и современный мир. — Мн.: Тесей, ОО «Белорусский центр конституционализма и сравнительно-правовых исследований», 2002. — 368 с.
 36. Правовой статус политических партий в европейских странах. — Мн.: Тесей, ОО «Белорусский центр конституционализма и сравнительно-правовых исследований», 2003. — 232 с.
 37. Праграма Беларускага Народнага Фронту «Адраджэньне». Менск, 30 траўня 1993 г.
 38. Праграма Беларускай Незалежніцкай Партыі // За Волю. — Мн., 1995. — № 2.
 39. Праграма БНФ «Адраджэньне». Менск, Ісьнежня 2002 г. — 16 с.
 40. Праграмныя дакумэнты БНФ «Адраджэньне». Мн.: Рэдакцыя друкаваных органаў БНФ «Адраджэньне», 1989. — 38 с.
 41. Референдум и выборы в Палату представителей 2004 года. Факты и комментарии. — М.: Можайск-Терра, 2004. — 124 с.
 42. Сборник альтернативных программ развития Беларуси. — Мн.: Бестпринт, 2001. — 432 с.
 43. СМИ и выборы: гид для белорусского журналиста. — Спб.: Невский простор, 2004. — 104 с.
 44. Федута А. О роли парламентских партийных фракций в политическом развитии Беларуси // Аналитический бюллетень белорусских фабрик мысли. 2001, № 1. С. 24–26.
 45. Чавусаў Ю. Цэнтры цяжару ідэалагічнай працы // ARCHE. 2004, № 2.
 46. Silitski V. Belarus // Nations in Transit. 2004. Democratization in East Central Europe and Eurasia. — N. Y., Freedom House Survey Team, Rowman & Littlefield Publishers, 2004. S. 96–122.